

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 28Cb/361/2006
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1106218046
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Buľubašová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2015:1106218046.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred samosudkyňou JUDr. Gabrielou Buľubašovou v právnej veci navrhovateľa: PSMA, spol. s r.o., Pri starej prachárni 14, 831 04 Bratislava, IČO: 31 387 675, zast.: JUDr. Jozef Mészáros, advokát, Jesenského 2, 811 02 Bratislava proti odporcovi: Rozhlas a televízia Slovenska so sídlom Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, zast.: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava o zaplatenie sumy 868.868,65 EUR s príslušenstvom

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 868.868,65 EUR spolu so 14 % úrokom z omeškania od 9.12.2005 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd návrh odporcu na zloženie preddavku na trovy konania navrhovateľom podľa § 141a O.s.p. zo dňa 27.05.2015 zamieta.

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi sumu 78.048,10 EUR na náhradu trov konania k rukám právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Jozefa Mészárosa, advokáta do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Návrhom podaným na súd dňa 1.6.2006 sa navrhovateľ domáhal od odporcu zaplatenia 868.868,65 EUR (26.175.536,98 Sk) spolu so 14 % úrokom z omeškania od 9.12.2005 do zaplatenia a nahradenia trov konania. Svoj návrh odôvodnil tým, že dňa 17.3.1995 bola medzi navrhovateľom a odporcom uzavretá Zmluva o výhradnom obchodnom zastúpení, ktorá bola zmenená a doplnená dodatkami č. 1 až 22. Touto zmluvou sa navrhovateľ zaviazal najmä vyvíjať aktivity, ktoré budú smerovať k uzatváraniu obchodov o predaji vysielacieho času odporcu určeného na reklamu a na sponzoring, prípadne k sprostredkovaniu takýchto obchodov, a za tým účelom vyhľadávať záujemcov o uzavretie zmlúv. Zmluva bola po zmene v dodatku č. 9 uzavretá do 31.12.2007. Vzájomná spolupráca prebiehala počas 8 rokov veľmi korektne, k obojstrannej spokojnosti, avšak problémy nastali v roku 2004 v dôsledku nesplnenia príjmov odporcu z reklamy za rok 2003. Odporca s odvolaním sa na bod. 4.3. a 4.4. zmluvy vyfakturoval navrhovateľovi rozdiel medzi plánovanými a skutočnými príjmami z reklamy v roku 2003 faktúrou č. 7111002121 vo výške 18.051.610,10 Sk (599.203,68 EUR). Navrhovateľ túto faktúru neuznal a nepovažoval ju za oprávnenú vzhľadom na ust. bodu 4.3. a 4.4. zmluvy v znení jej dodatku č. 18, ako aj ust. bodu 4.9. zmluvy v znení dodatku č. 19, ako aj z toho dôvodu, že v rokoch, v ktorých navrhovateľ plánuje príjmy z reklamy prekročil (napr. rok 1999 a 2001), uskutočnil finančné plnenie v prospech odporcu aj zo sumy prekračujúcej plán, t.j. nad rámec finančného plnenia dohodnutého v príslušnom dodatku k zmluve a nakoniec preto, že odporca touto faktúrou (ako aj faktúrami pred tým) v rozpore so zmluvou a Obchodným zákonníkom fakturoval navrhovateľovi príjmy inkasované za predaj reklamného času

neznížené o provízie navrhovateľa z nefinančných plnení, a teda takmer po celý čas trvania zmluvného vzťahu medzi účastníkmi konania navrhovateľ uhrádzal odporcovi viac, ako predstavoval nárok odporcu.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že v roku 2004 pokračoval nepriaznivý trend počúvanosti vysielacích okruhov odporcu, čo sa prejavilo nielen v objeme zadávanej reklamy, ale aj v platobnej disciplíne zadávateľov reklamy, ktorí uprednostňovali médiá, kde bolo umiestnenie reklamy preferovanejšie. Navrhovateľ priebežne poukazoval inkasá od klientov odporcovi na úhradu jeho faktúr a súčasne upozornil odporcu, že ním vystavované faktúry sú vystavované v nesprávnej výške, nakoľko nezohľadňujú províziu z nefinančných plnení. V dôsledku neuznania oprávnenosti faktúry č. XXXXXXXXXXXX vo výške 18.051.610,10 Sk (599.203,68 EUR) sa vzťahy medzi navrhovateľom a odporcom narušili a napriek viacerým rokovaniam nedošlo k riešeniu nepriaznivej situácie. Listom zo dňa 31.3.2005 odporca zmluvu vypovedal, pričom dôvod vypovedania zmluvy vymedzil čl. V, bod 5.2. zmluvy - hrubé porušenie zmluvy - neplnenie finančných záväzkov. Výpovedná lehota uplynula dňa 30.9.2005. Jednou z faktúr uvedených vo výpovedi bola práve faktúra č. XXXXXXXXXXXX vo výške 18.051.610,10 Sk (599.203,68 EUR). Odporca od uplynutia výpovednej doby, t.j. od 30.9.2005 neumožňoval navrhovateľovi plnenia, ktoré mal podľa zmluvy pre neho zabezpečovať a tieto si odporca zabezpečoval prostredníctvom svojej dcérskej spoločnosti Média SRo, s.r.o., IČO: 35 967 871.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že v súlade s ust. § 669 Obch. zákonníka listom zo dňa 5.12.2006 vyzval odporcu na úhradu odstupného vo výške 26.175.536,98 Sk (868.868,65 EUR), čo predstavuje priemernú ročnú províziu vypočítanú z priemeru provízií získaných obchodným zástupcom v priebehu posledných piatich rokov. Do priemernej výšky provízie zahrnul navrhovateľ aj provízie z nefinančných plnení, ktoré odporca vo svojej fakturácii nezohľadňoval. Nárok na odstupné navrhovateľ zdôvodnil tým, že zmluva, ktorú uzavrel s odporcom, nebola ukončená ani jedným zo spôsobov uvedených v ust. § 669a Obch. zákonníka. Počas vyše 10 ročnej činnosti v prospech odporcu získal navrhovateľ pre odporcu množstvo nových zákazníkov a významne rozvinul obchod s jej dovtedajšími zákazníkmi. Odporca má podstatné výhody vyplývajúce z obchodov so zákazníkmi, ktorých pre spoluprácu s ním navrhovateľ získal. Navrhovateľ ukončením zmluvy stratil takmer celý svoj zdroj príjmov, keďže jeho jedinou podnikateľskou aktivitou bola činnosť v prospech odporcu na základe predmetnej zmluvy. Ukončením zmluvy navrhovateľovi tým vznikla majetková ujma zapríčinená stratou príjmov z provízií získavaných z uzavretých obchodov v prospech odporcu, a to aj vzhľadom na konkurenčnú klauzulu podľa bodu 5.4. zmluvy, dojednanú dodatkom č. 21. Navrhovateľovi vznikla aj nemajetková ujma, spočívajúca v poškodení dobrej povesti, dobrého mena a v znížení stupňa dôvery u obchodných partnerov, s ktorými navrhovateľ dlhodobo spolupracuje. Navrhovateľ na dlhodobú spoluprácu zazmluvnil pre odporcu veľké mediálne agentúry. Navrhovateľ si podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 4 % základnej úrokovej sadzby Národnej banky Slovenska uplatňovanej pred prvým dňom kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu, a ktorá bola zároveň platná od prvého kalendárneho dňa takto určeného polroka, ku ktorej pripočítal 10% , a to odo dňa 9.12.2005, od ktorého je odporca v omeškaní, pretože o zaplatenie odstupného navrhovateľ odporcu žiadal listom zo dňa 5.12.2006 v lehote deň po doručení listu. List zo dňa 5.12.2006 bol odporcovi doručený dňa 8.12.2005, teda odo dňa 9.12.2006 je odporca so zaplatením odstupného v omeškaní.

Odporca sa k návrhu nevyjadril ani písomne, ani ústne, hoci mu bol návrh na začatie konania riadne doručený dňa 29.3.2007. Na žiadnom z vytyčených pojednávaní pred súdom prvého stupňa v dňoch 13.4.2007, 27.4.2007 a 14.5.2007 sa odporca nezúčastnil.

Súd na pojednávaní dňa 14.5.2007 konal a vo veci samej rozsudkom sp. zn. 28 Cb 361/2006-593 rozhodol podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti odporcu tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovel a uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 26.175.536,98 Sk (868.868,65 EUR) so 14% úrokom z omeškania od 9.12.2005 do zaplatenia a na náhradu trov konania sumu 1.407.261,90 Sk (46.712,54 EUR), všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvého stupňa vyhodnotil správanie sa odporcu v konaní ako účelové s cieľom spor bez vážnych dôvodov predlžovať, keď bol v konaní absolútne nečinný. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že dňa 17.3.1995 uzavreli medzi sebou navrhovateľ ako obchodný zástupca a odporca ako zastúpený Zmluvu o výhradnom obchodnom zastúpení, predmetom ktorej bol záväzok navrhovateľa najmä vyvíjať aktivity, ktoré budú smerovať k uzatváraniu obchodov o predaji vysielacieho času odporcu určeného na reklamu a na sponzoring, prípadne k sprostredkovaniu takýchto obchodov a za tým účelom vyhľadávať záujemcov o uzavretie obchodov (zmlúv), uzatvárať obchody a zmluvy s fyzickými alebo právnickými osobami pri napĺňaní podmienok obchodného zastupovania

odporcu, za čo mu bol odporca povinný platiť províziu, ako bolo uvedené v čl. IV Zmluvy. Ako vyplynulo z obsahu zmluvy (najmä dodatku č. 9), zmluva bola uzavretá na dobu určitú do 31.12.2007 s tým, že podľa čl. I bod 1.2. Zmluvy bola táto zmluva uzavretá ako zmluva o výhradnom obchodnom zastúpení pri predaji reklamného času a podľa čl. III. bod 3.6 nesmel navrhovateľ aktivity, ktoré sú predmetom zmluvy, vykonávať priamo alebo nepriamo pre iné elektronické médiá. Predmetnú zmluvu odporca dňa 31.3.2005 vypovedal z dôvodu neuhradenia fa. č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, fa. č. XXXXXXXXXXXX, fa. č. XXXXXXXXXXXX a fa. č. XXXXXXXXXXXX zo strany navrhovateľa, a to aj napriek upomienke zo dňa 15.3.2005. Súd výpoveď danú odporcom považoval v rámci posúdenia predbežnej otázky skončenia zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení za platnú a platnosť tejto výpovede za otázku medzi účastníkmi konania nespornú. V predmetnej veci nedošlo zo strany odporcu ako zastúpeného k odstúpeniu od zmluvy, ale odporca zmluvu vypovedal, ani nedošlo k ukončeniu zmluvy o obchodnom zastúpení z ďalších dôvodov uvedených v § 669a Obchodného zákonníka, preto súd prvého stupňa dospel k záveru, že došlo k vzniku nároku navrhovateľa na odstúpné. Navrhovateľ získal pre odporcu množstvo nových klientov, výrazne zlepšil obchodné vzťahy aj s dovtedajšími zákazníkmi a niekoľkonásobne zvýšil odporcovi obrat z tržby z reklamy, hoci naopak počúvanosť okruhov odporcu klesala. Navrhovateľ počas 10 rokov výlučne existoval z provízie platenej odporcom podľa predmetnej zmluvy, teda ukončením zmluvy s prihliadnutím na konkurenčnú doložku (bod 5.4 zmluvy doplnený dodatkom č. 21 k zmluve) v trvaní 2 rokov, navrhovateľ výrazne stratil príjem, resp. stratil celý svoj zdroj príjmov, pričom na získanie nových zdrojov príjmov mal zmluvou obmedzené možnosti počas minimálne prvých 2 rokov po skončení zmluvy a vynaložil náklady na vypracovanie vlastného software výlučne pre potreby odporcu a vynaložil náklady na vykonanie prieskumov, ktoré taktiež neboli použiteľné pre iné subjekty, len pre odporcu. Províziu navrhovateľ vypočítal ako ročnú províziu z priemeru provízií získaných navrhovateľom v priebehu posledných piatich rokov trvania zmluvy, teda zo súčtu provízií za obdobie 10/2000 - 09/2005, z ktorých určil priemernú ročnú províziu vo výške 26.175.536,98 Sk (868.868,65 EUR). Do priemernej provízie zahrnul navrhovateľ aj provízie z nefinančných plnení (tzv. bartre), ktoré odporca neoprávnene vo svojej fakturácii nezohľadňoval. V danom prípade zmluva o výhradnom obchodnom zastúpení uzavretá medzi odporcom a navrhovateľom neobsahuje žiadnu úpravu ohľadne provízie v prípade obchodov, na ktoré sa obchodné zastúpenie v zmysle zmluvy vzťahuje a ktoré by odporca uzavrel sám, preto sa na takýto prípad použije právna úprava zakotvená v § 666 Obchodného zákonníka. Z tohto dôvodu je rovnako daný nárok navrhovateľa na provízie z reklám, za ktoré nebola daná finančná odplata, ale iné plnenie (tzv. bártrové obchody), ktoré obstaral odporca, keď v zmluve si zmluvné strany neupravili odlišnú úpravu, ako je uvedená v zákone. O uplatnenom nároku navrhovateľa na úrok z omeškania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 340 Obch.Z., keď odporca bol odo dňa 9.12.2006 so zaplatením odstúpeného v omeškaní. Základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska uplatňovaná pred prvým dňom kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu a ktorá bola zároveň platná od prvého kalendárneho dňa takto určeného polroka je vo výške 4%. K tejto sadzbe súd pripočítal 10% v súlade s § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a priznal navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 14%.

O náhrade trov konania vo veci samej súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ak mal účastník vo veci plný úspech, má voči druhému účastníkovi právo na náhradu trov konania. Navrhovateľovi v konaní vznikli trovy z titulu zaplateného súdneho poplatku za návrh 1.000.000,- Sk (33.193,92 EUR) a za právne zastúpenie 407.261,- Sk (13.518,59 EUR).

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odporca odvolanie. Navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. V odvolaní uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o existenciu nároku navrhovateľa na odstúpné za vypovedanie zmluvy, nesúhlasí však s rozsahom, v akom bol tento nárok navrhovateľovi priznaný. Vytýkal súdu prvého stupňa, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a skutočnosť, že postupom súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietol spôsob výpočtu výšky odstúpeného, keď súd prvého stupňa zahrnul do výpočtu provízie, ktoré navrhovateľ nezískal, o ktorých len tvrdí, že ich získať mal a v tejto súvislosti poukázal na tvrdenie navrhovateľa, že tieto nároky neuplatnil počas dlhoročnej spolupráce na súde, čo je významné pre posúdenie rozsahu, v akom sú tieto nároky navrhovateľa premlčané. Namietol, že súd prvého stupňa započítaním provízií, ktoré navrhovateľ nezískal, ale ktorý nárok si v podobe započítania pohľadávky uplatnil v inom súdnom konaní, rozhodol o veci, o ktorej rozhoduje iný súd v konaní 32Cb/521/05. V odvolaní ďalej uviedol, že skutočná výška provízií, ktoré navrhovateľ získal, je o tretinu nižšia ako vyčísliť súd a predstavuje sumu 17.602.153,66

Sk (584.284,46 EUR). Ostatné nároky navrhovateľa odporca nikdy neuznal, ide o sporné nároky, ktorých oprávnenosť v súčasnosti posudzuje tunajší súd v konaní 32Cb/521/05. Ďalej v odvolaní namieta odňatie možnosti konať pred súdom, keď namieta nevyhoveniu žiadosti o odročenie pojednávania z dôvodu zmeny právneho zástupcu odporcu päť dní pred pojednávaním pre riadne oboznámenie sa so spisovým materiálom a pojednával v neprítomnosti právneho zástupcu odporcu.

K odvolaniu sa vyjadril navrhovateľ, ktorý navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že sám odporca v odvolaní nespochybňuje existenciu nároku navrhovateľa na odstupné, ale len výšku provízie presahujúcu sumu 17.602.153,66 Sk (584.284,46 EUR), ako vyplýva z odôvodnenia odvolania. Poukázal na to, že odvolacie dôvody nie sú relevantné, čo vo vyjadrení podrobne rozviedol.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 28.11.2007, č. k. 3 Cob 160/2007-652 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa plne stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľovi vznikol nárok na provízie i z tzv. bártrových obchodov. Ďalej odvolací súd uviedol, že odporca v konaní nenamieta, že províziu navrhovateľ vypočítal v nesprávnej výške, alebo za neodvysielanú reklamu, namieta len premlčanie nároku na túto časť provízie, ktorá sa môže podľa jeho názoru zistiť len v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 32Cb/521/05. Odvolací súd vyslovil, že z gramatického a logického výkladu znenia § 669 ods. 2 Obch. zákonníka vyplýva, že sa vypočítava z provízie, na ktorú vznikol obchodnému zástupcovi nárok a nie len z provízií, ktoré boli realizované zastúpeným, t.j. vyplatené. Zákon v § 666 osobitne upravuje postavenie zastúpeného pri výhradnom obchodnom zastúpení, t.j. umožňuje zastúpenému samostatne uzatvárať obchody, na ktoré sa vzťahuje obchodné zastúpenie, teda zachováva právo zastúpeného, ale zachováva i právo obchodného zástupcu na províziu, pretože s výhradným obchodným zastúpením zákon prináša i obmedzenia pre obchodného zástupcu. Odvolací súd sa oboznámil aj s vecou vedenou pod sp. zn. 32Cb/521/05 2007 a zistil, že predmetné konanie začalo na návrh Slovenského rozhlasu (odporca) proti PSMA spol. s r.o. (navrhovateľ) o zaplatenie peňažnej sumy z titulu finančného plnenia pre Slovenský rozhlas. V tomto konaní si PSMA spol. s r.o. v rámci obrany uplatnila zánik práva započítaním pohľadávok z provízie. Vo veci, ktorá je predmetom tohto konania, si navrhovateľ neuplatňuje právo na zaplatenie provízie, ale právo na odstupné. Toto právo mu vzniklo bez zreteľa na to, či provízia bola, bude, alebo nebude vyplatená, pretože pre výpočet odstupného je rozhodujúci vznik nároku na províziu a nie jej vyplatenie. Odstupné si navrhovateľ uplatnil v lehote podľa § 669 ods. 5 Obch. zák. u odporcu a v lehote v zmysle § 397 Obch. zák. na súde. Vznesenú námietku premlčania z uvedených dôvodov posúdil odvolací súd ako neoprávnenú. Taktiež sa nestotožnil s tvrdením odporcu o odňatí možnosti konať pred súdom postupom súdu prvého stupňa, keď pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, ktoré mu priznáva občiansky súdny poriadok. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu vylúčený. V danej veci súd prvého stupňa nariadil pojednávanie na deň 13.4.2007, ktorého sa odporca nezúčastnil, ani nevyjadril k žalobe, hoci predvolanie spolu s návrhom na začatie konania mu bolo doručené 29.3.2007, teda v lehote podľa § 115 ods. 2 O.s.p. a s kvalifikovaným poučením podľa § 120 O.s.p. Odporca si zvolil právneho zástupcu až 10.4.2007, teda 3 dni pred nariadeným termínom pojednávania. K žalobe sa právna zástupkyňa odporcu tiež nevyjadrila, ale 11.4.2007 požiadala o odročenie z dôvodu vycestovania mimo územia SR. Súd pojednávanie odročil na deň 27.4.2007 a predvolanie bolo právnej zástupkyňi doručené náhradným doručením 22.4.2007. Podľa úradného záznamu (č.l. 550) súd dňa 27.4.2007 telefonicky i elektronickou poštou oznámil právnej zástupkyňi odporcu o novom nariadenom termíne na deň 14.5.2007, teda odporca sa o tomto termíne mohol a mal dozvedieť už 27.4.2007 a nového právneho zástupcu splnomocnil až 11.5.2007, teda 8 dní pred nariadeným pojednávaním. Nový právny zástupca odporcu požiadal podaním zo dňa 11.5.2007 o odročenie pojednávania z dôvodu poskytnutia lehoty na oboznámenie sa s vecou, ale vzhľadom na predchádzajúce správanie odporcu súd prvého stupňa správne postupoval, keď jeho správanie považoval za „absolútnu nečinnosť“ a pojednávanie neodročil. Nie je povinnosťou súdu vyhovieť akejkoľvek žiadosti o odročenie, ale túto žiadosť posudzuje podľa konkrétnych okolností.

Na podnet odporcu podal Generálny prokurátor Slovenskej republiky podaním zo dňa 21.10.2008 mimoriadne dovolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu. Navrhol uvedené súdne rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Okresnému súde Bratislava I na ďalšie konanie. V mimoriadnom dovolaní poukázal na údajné vady rozhodnutia vo veci, spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení veci.

Súčasne navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 243 O.s.p. v spojení s ust. § 243i ods. 2 O.s.p. odložil vykonateľnosť mimoriadnym dovolaním napadnutých rozhodnutí.

V mimoriadnom dovolaní uviedol, že spôsob, akým súd posúdil platnosť výpovede nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, je v rozpore s tvrdeniami navrhovateľa a je v rozpore s obsahom spisu. Navrhovateľ počas celého konania tvrdil, že výpovedné dôvody neexistovali. Tvrdil, že nemal povinnosť uhradiť faktúru odporcu č. 7111002121 na sumu 18.051.610,10 Sk (599.203,68 EUR). Práve neuhradenie tejto faktúry bolo výpovedným dôvodom (hrubé porušenie zmluvy). Ak ale navrhovateľ túto povinnosť nemal, znamená to, že je výpoveď neplatná. Samotné späťvzatie žaloby o určenie neplatnosti výpovede neodôvodňuje navrhovateľ tým, že výpoveď považuje za platnú. Poukázal na skutočnosť, že neplatnosť výpovede nie je otázkou skutkovou, ale otázkou právnou. Prvostupňový súd si preto nemohol (ako to nesprávne v odôvodnení uvádza) ustáliť platnosť výpovede ako otázku medzi účastníkmi nespornú. Nespornými môžu byť iba tvrdené skutočnosti, na základe ktorých sa právne vyhodnocuje, či je výpoveď platná alebo neplatná. Generálny prokurátor poukázal na skutočnosť, že hoci sa súd dôvodnosťou faktúry č. 7111002121 bližšie nezaoberal skonštatoval, že ju považuje za vystavenú v rozpore so zmluvou. Ďalej uviedol, že okrem pochybenia pri vyhodnotení predbežnej otázky - platnosti výpovede - došlo k neprávnomu právnemu posúdeniu veci, aj tým, že súd na zistený skutkový stav neaplikoval správnu právnú normu, ustanovenie § 669a písm. a) Obch. zák. podľa jeho názoru výkladovým argumentom per analógiám možno dospieť k záveru, že ustanovenie § 669a písm. a) Obch. zák. možno aplikovať aj vtedy, ak zastúpený vypovedal zmluvu pre porušenie zmluvného záväzku obchodným zástupcom. Teda ani v prípade výpovede zo zmluvy o obchodnom zastúpení pre porušenie záväzku obchodného zástupcu nevzniká obchodnému zástupcovi nárok na odstúpné podľa § 669 ods. 1 Obch. zák. V mimoriadnom dovolaní poukázal na súlad analogickej aplikácie ustanovenia § 669a písm. a) Obchod. zák. s princípom zákazu výkonu práv v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, keď je v rozpore s touto zásadou, aby odporca, ktorý vypovedal zmluvu pre neplatenie navrhovateľa, bol zaviazaný vyplatiť navrhovateľovi odstúpné za skončenie zmluvy. V tejto súvislosti poukázal na znenie smernice Rady č. 86/653/EHS z 18. decembra 1986 o koordinácii právnych predpisov členských štátov, týkajúcich sa samostatných obchodných zástupcov. Ustanovenie § 669 Obch. zák. (právo na odstúpné) je transformáciou článku 17 smernice a ustanovenie § 669a Obch. zák. (výnimky z práva na odstúpné) transformáciou článku 18 smernice. Z hľadiska slovenského právneho poriadku sú ustanovenia tejto smernice priamo jeho súčasťou a sú preto aj priamo aplikateľné, nakoľko zákonodarca prebral smernicu do slovenského právneho poriadku ustanovením § 774a Obch. zák. (smernica je uvedená v prílohe k Obchodnému zákonníku). V mimoriadnom dovolaní porovnal článok 18 písm. a/ smernice v slovenskej, anglickej verzii a dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené predpoklady uvedené v článku 18 smernice aj vtedy, ak zastúpený neukončil zmluvu okamžite, ale ju ukončil s výpovednou lehotou (ak neodstúpil od zmluvy, ale zmluvu vypovedal), a to preto, že objektívne právo pripúšťa ukončiť zmluvu okamžite (odstúpiť). Z anglickej (a francúzskej) jazykovej verzie nevyplýva, že zastúpený musí nevyhnutne ukončiť zmluvu okamžite (bez výpovednej lehoty), ale iba to, že právny poriadok pripúšťa, že porušenie právnej povinnosti by okamžité ukončenie zmluvy umožňovalo.

Ďalej v mimoriadnom dovolaní namietol aj vyhodnotenie predbežnej otázky, či navrhovateľ mal nárok na províziu aj z tzv. bártrových obchodov. Ustanovenia zmluvy o obchodnom zastúpení *expressis verbis* nárok navrhovateľa na províziu z bártrových obchodov ani nepriznávajú, ani ho nevyklúčujú. Výkladom ustanovení zmluvy však podľa jeho názoru možno dospieť k záveru, že navrhovateľ nárok na províziu z bártrových obchodov nemá. Zmluva totiž neviaže výšku provízie na konkrétny uzavretý obchod, ale na celkový dosiahnutý obrat (ustanovenia 4.6 a 4.7 zmluvy o obchodnom zastúpení). Konkrétna výhoda získaná bártrovým obchodom za umiestnenie reklamy zvyčajne výšku obratu neovplyvní, resp. nemusí ju ovplyvniť. Ustanovenie § 266 ods. 3 Obch. zák. ukladá vykonať výklad právneho úkonu aj prihliadnutím na prax, ktorú strany medzi sebou zaviedli, ako aj na následné správanie strán, pokiaľ to pripúšťa povaha veci. Prvostupňový, ako aj odvolací súd, podľa jeho názoru neaplikovali pri výklade zmluvy kogentné ustanovenie § 266 ods. 3 Obch. zák., teda pri zisťovaní obsahu zmluvy jej výkladom vôbec neprihliadli na dlhoročnú prax zmluvných strán a na správanie zmluvných strán po uzavretí zmluvy. Tvrdil, že navrhovateľ ani odporca si nikdy počas dlhoročného fungovania zmluvného vzťahu nevykládali zmluvu tak, že by navrhovateľ mal nárok na províziu z tzv. bártrových obchodov.

Generálny prokurátor, namietol aj nesprávnosť riešenia právnej otázky, či je základom pre výpočet odstúpného aj provízia, ktorá obchodnému zástupcovi nebola vyplatená, a ktorá je medzi stranami sporná. Medzi stranami bolo sporné, či má navrhovateľ nárok na províziu aj z bártrových obchodov. Podľa

jeho názoru možno dospieť k názoru, že pojem „získaná provízia“, uvedený v § 669 ods. 2 Obch. zák. je v súvislosti s predmetnou smernicou potrebné vykladať tak, že ide o províziu, ktorú obchodný zástupca skutočne získal (ktorú obdržal, resp. ktorá mu bola vyplatená). Právny názor konajúcich súdov, že do základu na výpočet odstupného sa zahŕňa aj provízia, na ktorú vznikol obchodnému zástupcovi nárok, hoci nedošlo k jej vyplateniu, podľa jeho názoru nie je správny.

Na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 12.08.2009 sp. zn. 2MObdo 5/2008 rozsudok Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 14.05.2007, č. k. 28 Cb 361/2006-593 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.11.2007, č. k. 3Cob 160/2007-652 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia NS SR uviedol, že medzi účastníkmi zostal sporným výklad čl. V. zmluvy o obchodnom zastúpení, bod 5.2 zmluvy. Z tohto dôvodu sa súd prvého stupňa mal predovšetkým zaoberať základnou otázkou, a to otázkou platnosti samotnej zmluvy o obchodnom zastúpení, a preto zisťovanie slobodného a vážneho prejavu takéhoto právneho úkonu, jeho určitosť a zrozumiteľnosť vo všetkých ustanoveniach zmluvy v zmysle ust. § 37 Obč. zák. Po vyriešení základnej otázky platnosti alebo neplatnosti zmluvy sa mal súd ďalej zaoberať otázkou platnosti vypovedania zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení ako zásadným predpokladom a teda predbežnou otázkou na vyriešenie otázky dôvodného uplatnenia nároku navrhovateľa, ktorý je predmetom tohto konania (pokiaľ by došiel k záveru, že zmluva o obchodnom zastúpení je platne uzavretou zmluvou). Súd prvého stupňa základnú otázku v konaní na súde prvého stupňa nevyriešil a nevykonal k tejto riadne dokazovanie. Súd prvého stupňa len na základe konštatovania, že odporca nespochybnil tvrdenie navrhovateľa o uplynutí výpovednej lehoty dňa 30.9.2005, došiel k záveru, že účastníci považujú toto tvrdenie za nesporné a na takomto nedokázanom základe sa ani platnosťou zmluvy a následne výpovede a dôvodnosťou vystavených sporných faktúr v ďalšom konaní nezaoberal. Bez vyriešenia tohto základného rozporu nie je možné v konečnom dôsledku zaujať správny právny záver ani o prejednávanej veci. Na tomto pochybení súdu prvého stupňa nie je potom v ďalšom možné zaujať stanovisko k výške odstupného, ako aj aplikácii a výkladu právnych noriem tak, ako ich uvádza v mimoriadnom dovolaní generálny prokurátor. Len všeobecne je možné uviesť, že ustanovenie § 669 ods. 2 Obch.Z. pamätá aj na prípady, kedy zmluva bola vypovedaná a žiadna z dohodnutých provízií za uskutočnené, vykonané obchodné zastúpenie s konkrétnym pozitívnym výsledkom pre zastúpeného nebola pre omeškanie zástupcu vyplatená. V takomto prípade, podľa výkladu dovolateľa, by síce vznikol nárok na odstupné, ale nebolo by zastúpenému vyplatené žiadne odstupné z dôvodu, že reálne nebola vyplatená žiadna časť provízie, čo by bol výklad v rozpore s právnou úpravou a charakterom právneho inštitútu odstupného. Preto vyriešením otázky základnej, či provízia navrhovateľovi patrí aj za tzv. bártrové obchody, vyrieši aj otázku jej výpočtu s prihliadnutím na vyslovený názor dovolacieho súdu. V prípade namietaného dovolateľom výkladu ust. § 669a Obch.Z. ide podľa názoru dovolacieho súdu o nesprávny výklad citovaného ustanovenia zákona. Postupnosť a nadväznosť ustanovení §§ 668a až 671 rieši otázku nárokov zástupcu a zastúpeného po skončení právneho vzťahu obchodného zastúpenia, a to následne v ustanovení § 668a Obch.Z. rieši otázku náhrady škody, v ustanovení § 669 odstupné, v ustanovení § 671 províziu za určitých v zákone stanovených podmienok. V ustanovení § 669a Obch.Z. zákon rieši výhradne otázku odstupného po odstúpení od zmluvy (písmeno a/), skončení zmluvy odôvodnenými okolnosťami (písm. b/), pri prevode práv a povinností zo zmluvy na tretiu osobu (písm. c/). Len v týchto presne zákonom špecificky určených prípadoch nevznikne právo na odstupné. Nie je možné pri takomto prísne a zrejme určenej okolnosti vylučujúcej právo na odstupné použiť analogický výklad aplikovania § 669a písm. a) Obch.Z. aj na termín, ktorý nemožno zahrnúť pod pojem odstúpenie od zmluvy, a to vypovedanie zmluvy. Aj keď, ako bolo v dovolaní správne poukázané na úzky vzťah týchto dvoch inštitútov, ich spôsob vzniku a pôsobnosť na zánik záväzku, rozdielnosť právnej úpravy a dôsledkov pôsobenia týchto inštitútov je bez ďalšieho diametrálne odlišná a táto odlišnosť je vyjadrená aj v ust. § 669a Obch.Z., v ktorom je výlučne upravené vylúčenie nároku na odstupné pri odstúpení od zmluvy. Smernica Rady č. 86/653/EHS je priamo súčasťou právneho poriadku, Obchodného zákonníka, ktorý ustanovením § 774a Obch. zák. prebral túto normu priamo, a ktorá tvorí jeho prílohu a súčasne články 17 a 18 v danom konkrétnom prípade sú transformované v ustanoveniach §§ 669 a 669a Obch. zák. Transformáciou ustanovení článkov smernice Rady priamo do ustanovení Obchodného zákonníka členského štátu (Slovenskej republiky) v preklade jazyka členského štátu spôsobuje, že pri jeho aplikovaní platí verzia v jazyku príslušného členského štátu a výklad takéhoto ustanovenia patrí príslušnému národnému súdu členského štátu.

NS SR vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a tento pokračoval v konaní v intenciách uznesenia NS SR zo dňa 12.08.2009 sp. zn. 2MOBdo 5/2008. Odporca sa k návrhu vyjadril podaním zo dňa 25.11.2013 doručeným súdu dňa 27.11.2013, deň pred termínom pojednávania konaného dňa 28.11.2013. Vo svojom vyjadrení navrhol konanie prerušiť do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Bratislava I. pod sp. zn. 32 Cb/521/05. Ďalej k veci samej uviedol, že pokiaľ ide o závery vyslovené v uznesení NS SR zo dňa 12.08.2009 sp. zn. 2MOBdo 5/2008, zmluvu o výhradnom obchodnom zastúpení uzatvorenú medzi navrhovateľom ako obchodným zástupcom a odporcom ako zastúpeným dňa 17.03.1995 v znení jej dodatkov č. 1 až 22 považuje odporca za platný právny úkon. Uviedol, že má za to, že vzhľadom na fakt, že navrhovateľ a odporca zmluvu riadne plnili počas takmer 10 ročného obdobia a až do výpovede medzi nimi nedochádzalo k nejasnostiam a nezrovnalostiam pri jej výklade, táto spĺňa zákonné požiadavky na dostatočne zrozumiteľný a určitý, teda aj platný právny úkon. K otázke platnosti výpovede uviedol, že výpoveď bola platná a zmluva zanikla uplynutím výpovednej lehoty ku dňu 31.09.2005. Dôvodom výpovede bolo neuhradenie faktúr vystavených odporcom navrhovateľovi v súlade so zmluvou. Neuhradením uplatnených súm došlo k hrubému porušeniu zmluvy, tak ako to predpokladá jej bod 5.2. zmluvy. Podľa tohto ustanovenia zmluvy bolo možné zmluvu vypovedať písomnou výpoveďou z dôvodu jej hrubého porušenia, osobitne v prípade neplnenia finančných záväzkov obchodného zástupcu (navrhovateľa) po dobu troch po sebe nasledujúcich mesiacov. Výpoveď bola podľa odporcu platná aj z dôvodu, že v čase výpovede bola celková suma, ktorú navrhovateľ odporcovi neuhradil vo výške 36.205.581,00 Sk a nesplnenie peňažných záväzkov v takejto značnej výške samo o sebe predstavuje hrubé a závažné porušenie zmluvných povinností bez ohľadu na to, či omeškanie trvalo tri po sebe nasledujúce mesiace, alebo nie. Ďalej uviedol, že nárok odporcu na uhradenie faktúr č. XXXXXXXXXXXX (vystavená dňa 30.10.2004, na čiastku 930.000,00 Sk, splatná dňa 19.01.2005), č. XXXXXXXXXXXX (vystavená dňa 30.11.2004, na čiastku 10.956.980,10 Sk, splatná dňa 17.02.2005), č. XXXXXXXXXXXX (vystavená dňa 31.12.2004, na čiastku 5.882.887,80 Sk, splatná dňa 20.03.2005), č. XXXXXXXXXXXX (vystavená dňa 14.02.2005, na čiastku 384.103,00 Sk, splatná dňa 28.02.2005) nebol navrhovateľom spochybnený. Z jeho strany došlo k započítaniu ním tvrdených nárokov voči nároku odporcu na uhradenie vyfakturovaných súm, čím de facto navrhovateľ uznal nárok odporcu na uhradenie týchto faktúr. K spornej faktúre č. XXXXXXXXXXXX vo výške 18.051.610,10 Sk odporca uviedol, že ak by aj vznikli akékoľvek pochybnosti vyvolané textom zmluvy, je potrebné vziať do úvahy prax, ktorú medzi sebou zmluvné strany zaviedli. Tá bola taká, že každý rok sa uzatvárali dodatky k zmluve, predmetom ktorých bolo určenie „dohodnutého finančného plnenia PSMA pre Slovenský rozhlas“. K takémuto postupu došlo tak v prípadoch zvyšovania (rok 2001) ako aj v prípadoch znižovania predpokladaného príjmu (roky 2002 a 2003). Text takýchto dodatkov zmluvy bol každoročne v zásade rovnaký. V roku 2003 tiež došlo k úprave bodu 4.9 zmluvy, ktorý upravoval určitú výluku z garancie príjmu odporcu z predaja reklamného času. Tento bod, najmä s ohľadom na prax zavedenú zmluvnými stranami, je podľa odporcu nutné vykladať tak, že išlo o zakotvenie práva navrhovateľa na požadovanie uzatvorenia dodatku k zmluve. Podľa odporcu neobstojí ani argument navrhovateľa, že v rokoch 1999 a 2001 sa aj napriek zmluvne garantovanému príjmu z reklamy odporcovi vyplatili sumy prevyšujúce tento limit. V súlade s bodom 4.2 Zmluvy mal podľa odporcu navrhovateľ vyplácať odporcovi celkovú sumu priamych podielov z predaja vysielacieho času. Zmyslom a účelom ustanovení o garancii príjmov z predaja reklamného času bolo, aby odporca mal možnosť s príjmom v dohodnutej výške počítať a spoľahnúť sa naň. Išlo o záväznú objednávku vysielacieho času odporcu v dohodnutom rozsahu navrhovateľom. Ak by stanovený limit predaja vysielacieho času dosiahnutý nebol, odporca mal mať voči navrhovateľovi nárok na jeho doplatenie (uhradenie).

K nároku navrhovateľa na odstúpné podľa § 669 Obchodného zákonníka odporca zaujal v podstate zhodnú argumentáciu ako zaujal generálny prokurátor vo svojom mimoriadnom dovolaní. Poukázal na transpozíciu Smernice Rady č. 86/653/EHS o koordinácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa samostatných obchodných zástupcov z 18.12.1986, konkrétnej jej článkov 17 a 18. Porovnaním slovenského a anglického textu čl. 18 písm. a) predmetnej smernice dospel k záveru o nesprávnom prevzatí textu smernice do národného práva. Podľa jeho názoru v súlade so smernicou na to, aby nárok na odstúpné nevznikol, je aj taký postup, keď zastúpený ukončí zmluvu inou formou skončenia zmluvy ako je okamžité skončenie podľa národného práva. Postačuje, ak dôvod, pre ktorý bola zmluva ukončená by ho oprávňoval aj k okamžitému skončeniu zmluvy o obchodnom zastúpení. Vo svojom podaní ďalej tvrdil, že aj z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že postačuje, aby porušenie zmluvy obchodným zástupcom bolo priamym dôvodom na ukončenie zmluvy (Volvo Cars, C-203/09). Podľa jeho názoru nie je mysliteľné, aby bol odporca nepriaznivo postihnutý za to, že z objektívnych dôvodov

zvolil formu skončenia zmluvy výpoveďou a neodstúpil od nej, aj keď na to bol oprávnený. Z uvedených dôvodov má za to, že nárok na odstúpné, ktorý si navrhovateľ uplatnil v konaní v predmetnej právnej veci nikdy nevznikol a navrhovateľ nemá právo na žiadne odstúpné z dôvodu skončenia zmluvy.

K uplatnenej výške odstupného odporca uviedol, že navrhovateľ si do výpočtu priemernej výšky provízie započítal okrem reálne vyplácanej provízie aj províziu za bartrové obchody, ktoré uskutočňoval odporca. Podľa jeho názoru však predmetom zmluvy neboli, a teda zmluva sa nevzťahovala na také činnosti vznikajúce pri predaji vysielacieho času a pri sponzoringu, ktoré si zabezpečoval odporca sám. Zmluva sa preto v žiadnom prípade nevzťahovala na bartre a navrhovateľ nikdy nemal nárok na províziu za tento druh obchodov. Odporca uvádza, že v zmluve síce nebolo výslovne uvedené, že navrhovateľ nemal nárok na províziu za obchody ním nedojednané. To však nebolo potrebné, pretože dohodu zmluvných strán v tomto smere predstavovala formulácia ustanovení zmluvy (bodov 1.3, 1.4, 2.1 a 2.4) vymedzujúca predmet zmluvy iba na obchody dojednané činnosťou navrhovateľa. Ďalej poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ si až do výpovede zmluvy nikdy neuplatnil nárok na úhradu provízie za bartre. Prvýkrát si svoj tvrdený nárok uplatnil až vo svojom liste zo dňa 05.04.2005 približne 10 rokov po uzatvorení zmluvy a v čase, keď táto bola už platne vypovedaná. Správanie navrhovateľa považuje za špekulatívne. Podľa jeho názoru je nevyhnutné v súlade s § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka vziať do úvahy prax zavedenú zmluvnými stranami v tomto smere. Podľa odporcu aj samotný spôsob výpočtu uplatnenej provízie za bartrové obchody je špekulatívny. Nevychádza z reálnych hodnôt plnení (tovarov alebo služieb), ktoré odporca získal za poskytnutie svojho vysielacieho času výmenou za tovary alebo služby od klientov. Rovnako poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ bol by povinný evidovať provízie z bartrov vo svojom účtovníctve a odvádzať aj DPH bez ohľadu na to, či by mu bola skutočne vyplatená alebo nie, čo navrhovateľ podľa neho nepreukázal. Záverom konštatoval, že navrhovateľ nemá nárok na zaplatenie odstupného a žiadal súd, aby návrh navrhovateľa zamietol v plnom rozsahu.

Dňa 11.6.2014 sa k podaniu odporcu vyjadril navrhovateľ. S návrhom odporcu na prerušenie konania nesúhlasil, pričom svoj nesúhlas o.i. zdôvodnil svojím ústavným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Vo veci samej uviedol, že sa stotožňuje s názorom odporcu o platnosti zmluvy. Rovnako ako odporca skonštatoval, že zmluva je platný právny úkon, ktorý spĺňa požiadavky ustanovené § 37 Občianskeho zákonníka. Poukázal na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 242/2007 podľa ktorého základným princípom výkladu zmlúv je prioritá výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady a neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou.

K platnosti výpovede uviedol, že navrhovateľ vzal žalobu o neplatnosť výpovede späť a platnosť výpovede nenapáda. Podľa ust. § 267 ods. 1 Obchodného zákonníka každý dôvod neplatnosti právneho úkonu treba posudzovať podľa toho, či je ustanovený na ochranu len jedného účastníka, alebo nie. V danom prípade sa dôvod neplatnosti výpovede týkal iba ochrany strany, ktorá zmluvu nevypovedala. Preto pokiaľ sa tejto neplatnosti navrhovateľ nedomáha nie je možné rozhodnúť o neplatnosti výpovede bez takéhoto návrhu. Rovnako poukázal, že platnosťou výpovede sa zaoberal tunajší súd v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 14.5.2007 č. 28Cb 361/2006-593. Súd výpoveď danú odporcom považoval v rámci posúdenia predbežnej otázky skončenia zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení za platnú.

K nároku navrhovateľa na odstúpné podľa § 669 Obchodného zákonníka navrhovateľ uviedol, že odporcom prezentovaný výklad príslušných právnych predpisov nie je správny a neprípustným spôsobom rozširuje aplikáciu ust. § 669a písm. a) Obchodného zákonníka aj na dôvody, ktoré v tomto ustanovení nie sú výslovne uvedené (t.j. na výpoveď zmluvy zastúpeným). Uviedol, že kogentné ustanovenie § 669a písm. a) Obchodného zákonníka jednoznačným a nespochybniteľným spôsobom stanovuje prípady, kedy obchodnému zástupcovi nevzniká nárok na odstúpné. Toto ustanovenie precizuje podmienku, že musí ísť o ukončenie zmluvy na základe odstúpenia od zmluvy o obchodnom zastúpení zo strany zastúpeného pre porušenie zmluvného záväzku obchodného zástupcu. Vzhľadom k tomu, že odporca Zmluvu ukončil formou výpovede, ktorej následkom nebolo okamžité skončenie tejto Zmluvy, je nepochybné, že neboli naplnené všetky podmienky stanovené citovanou právnou normou (t.j. hypotéza právnej normy); navrhovateľovi preto riadne a v súlade so zákonom vznikol nárok na odstúpné v zmysle ust. § 669 Obchodného zákonníka. Poukázal na to, že nie je správnym ani tvrdenie odporcu o tom, že k odporcom prezentovanému výkladu ust. § 669a písm. a) Obch. zák. možno dospieť prostredníctvom eurokonformného výkladu tejto právnej normy. Uviedol, že samotný odporca vo svojom vyjadrení uvádza, že jednou z podmienok, za kumulatívneho splnenia ktorých nemá obchodný zástupca nárok na odstúpné, je aj skutočnosť, že „porušenie bolo také závažné, že by odôvodňovalo okamžité

skončenie zmluvného vzťahu zastúpeným“. V tomto prípade však údajné porušenie povinnosti zo strany obchodného zástupcu nemalo za následok (neodôvodňovalo) vznik práva zastúpeného na okamžité skončenie zmluvy, a to ani podľa zákona, ani podľa zmluvy, ale výlučne vznik práva na skončenie zmluvy formou výpovede.

Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že odporca zavádza súd ak tvrdí, že z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že postačuje, aby porušenie zmluvy obchodným zástupcom bolo priamym dôvodom na ukončenie zmluvy s poukazom na prípad Volvo Cars, C-203/09. Z označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Volvo Cars, C-203/09, žiadna takáto skutočnosť nevyplýva. Odporcom citovaný text bodu 33 tohto rozhodnutia, nie je odôvodnením rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ale len citáciou tvrdenia jednej zo strán tohto sporu pred Súdny dvorom EÚ, s ktorým sa Súdny dvor EÚ nestotožnil.

Navrhovateľ uviedol, že ustanovenie čl. 18 písm. a) citovanej smernice bolo do ust. § 669a písm. a) Obchodného zákonníka transponované presne a bez akýchkoľvek výkladových pochybností, keď výnimku zo vzniku nároku na odstúpené viaže na okamžité ukončenie zmluvy (t.j. odstúpenie) z dôvodu nedodržania (porušenia) zmluvného záväzku, ktoré zakladá právo na toto okamžité ukončenie zmluvy (odstúpenie). Účelom článkov 17 a 18 smernice je vo všeobecnosti ochrana obchodných zástupcov po skončení zmluvy. Podľa vyjadrenia navrhovateľa odporca vo svojom vyjadrení vôbec neberie do úvahy fakt, že hoci sú orgány členského štátu (vrátane súdov) povinné vykladať vnútroštátne predpisy eurokonformne (t.j. ide o tzv. nepriamy účinok európskeho práva), uplatnenie zásady nepriameho účinku nesmie viesť k výkladu vnútroštátneho práva contra legem, čo by bol prípad akceptácie výkladu prezentovaného odporcom. Rovnako uviedol, že konanie pred súdom prvého stupňa prebieha v súčasnosti na základe zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu SR, ako súdu dovolacieho, zo dňa 12.08.2009, sp. zn. 2 M Obdo 5/2008, ktorý zrušil pôvodný rozsudok súdu prvého stupňa a rozsudok odvolacieho súdu, kde v odôvodnení tohto uznesenia NS SR prezentoval jednoznačný názor v tejto otázke, keď uviedol, že nie je možné pri takomto prísne a zrejme určenej okolnosti vylučujúcej právo na odstúpené použiť analogický výklad aplikovania § 669a písm. a) Obch. zák. aj na termín, ktorý nemožno zahrnúť pod pojem odstúpenie od zmluvy, a to vypovedanie zmluvy. Rozdielnosť právnej úpravy a dôsledkov pôsobenia týchto inštitútov je bez ďalšieho diametrálne odlišná a táto odlišnosť je vyjadrená aj v ust. § 669a Obchod. zák., v ktorom je výlučne upravené vylúčenie nároku na odstúpené pri odstúpení od zmluvy. NS SR ďalej uviedol, že smernica Rady č. 86/653/EHS je priamo súčasťou právneho poriadku, Obchodného zákonníka, ktorý ustanovením § 774a Obchod. zák. prebral túto normu priamo a ktorá tvorí jeho prílohu a súčasne články 17 a 18 v danom konkrétnom prípade sú transformované v ustanoveniach §§ 669 a 669a Obch. zák. Transformáciou ustanovení článkov smernice Rady priamo do ustanovení Obchodného zákonníka členského štátu (Slovenskej republiky) v preklade jazyka členského štátu spôsobuje, že pri jeho aplikovaní platí verzia v jazyku príslušného členského štátu a výklad takéhoto ustanovenia patrí príslušnému národnému súdu členského štátu.

K uplatnenej výške odstúpeného navrhovateľ uviedol, že nie je pravdivé tvrdenie odporcu, podľa ktorého bártrové obchody uskutočňoval odporca. Túto skutočnosť vyvracajú svedecké výpovede svedkov Ing. Václava T., H. J. a Z. G.. Faktickú realizáciu obchodu vždy zabezpečil navrhovateľ (vypracovanie media plánu, zaradenie spotov do denných scenárov atď.). Poukázal na znenie ust. čl. I. bod 1.3 a 1.4 zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení, z ktorých vyplýva, že navrhovateľ ako obchodný zástupca zabezpečoval pre odporcu predaj a poskytnutie vysielacieho času na reklamu alebo sponzorovanie, a to za odplatu alebo inú protihodnotu, resp. na priame alebo nepriame financovanie (t.j. bezpochyby aj tzv. bártrové obchody). Za výkon týchto činností navrhovateľovi prislúchala provízia vo výške určenej v súlade s ust. čl. 4.6 a 4.7 zmluvy, to znamená, že v súlade so zmlouvou aj za tzv. bártrové obchody sprostredkované činnosťou navrhovateľa ako obchodného zástupcu ako aj rámcovo dojednané priamo odporcom (§ 666 Obch. zák.). Zmluva uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom neobsahuje dohodu v tom zmysle, že v prípade obchodov, ktoré odporca ako zastúpený uzavrie sám nepatrí navrhovateľovi provízia. Z tohto dôvodu je preto daný nárok navrhovateľa na províziu aj za tzv. bártrové obchody, ktoré uzavrel odporca, nakoľko body 1.3, 1.4, 2.1 a 2.4 v žiadnom prípade neobsahujú dohodu zmluvných strán v tomto smere, že nárok na províziu má navrhovateľ iba v prípadoch, kedy boli obchody dojednané činnosťou navrhovateľa. Navyše, každú reklamu odvysielanú na vysielacích okruhoch odporcu spracovával a zabezpečoval navrhovateľ, ktorý riešil s klientmi konkrétne vysielacie časy a media plány čo bolo vždy súčasťou kontraktácie. Na vyvrátenie tvrdení odporcu o neexistencii dohody strán ohľadom uplatňovania provízie z bártrových obchodov ako aj o svojoľnom konaní navrhovateľa v

tomto smere poukázal navrhovateľ na čestné prehlásenie PhDr. Jána O., PhD., riaditeľa odporcu v čase uzavretia predmetnej zmluvy, a vyhlásenie Mgr. L. P., člena Rozhlasovej rady Slovenského rozhlasu, spísané vo forme notárskej zápisnice, ako aj list odporcu zo dňa 07.06.2005 adresovaný navrhovateľovi, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise tunajšieho súdu sp. zn. 32Cb/521/2005. Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že nárok na zaplatenie provízií z tzv. bartrových obchodov mal a má, nikdy sa ho nevzdal a riadne v súlade so zákonom ho na základe vlastnej vôle uplatnil iba za čas trvania zmluvy. Opodstatnenosť zahrnutia provízií z nefinančných plnení do výpočtu výšky odstupného je podľa navrhovateľa preukázaná skutkovými zisteniami, nakoľko súd v rámci dokazovania predloženými listinnými dôkazmi (scenáre), ako aj výpoveďami svedkov zistil, že bartrová reklama, z ktorej si navrhovateľ uplatňuje odstupné bola odvysielaná.

Tvrdenie odporcu, že spôsob výpočtu uplatnenej provízie za bartrové obchody je špekulatívny a nevychádza z reálnych hodnôt plnení, ktoré odporca získal za poskytnutie svojho vysielacieho času je podľa navrhovateľa účelové, nakoľko odporca mal na odvysielanie reklamy na svojich okruhoch stanovený cenník, z ktorého je nespochybniteľná cena reklamy odvysielaná za iné protiplnenie. Pokiaľ ide o účtovné aspekty účtovania provízie navrhovateľ uviedol, že predmetom konania nie je skúmanie dodržiavania účtovných a daňových predpisov účastníkmi sporu, čo podľa ust. § 7 OSP ani nepatrí do právomoci súdu a navrhovateľ tunajšiemu súdu v konaní sp. zn. 32Cb/521/2005 predložil daňové priznania na DPH týkajúce sa obdobia v ktorých boli faktúry na províziu za bartre vystavené, výpisy z účtovných kníh preukazujúce zaúčtovanie DPH a týchto pohľadávok ako aj doklady preukazujúce úhradu tejto DPH. Záverom poukázal na skutočnosť, že pre zastúpeného získal nových zákazníkov a významne rozvinul obchod s doterajšími zákazníkmi a odporca mal podstatné výhody vyplývajúce z obchodov s týmito zákazníkmi a ukončením zmluvy stratil navrhovateľ celý svoj zdroj príjmov, keďže jeho jedinou podnikateľskou aktivitou bola činnosť v prospech odporcu podľa zmluvy a vzhľadom na konkurenčnú klauzulu podľa bodu 5.4. zmluvy bol navrhovateľ prakticky vylúčený z účasti na reklamnom trhu v SR. Z uvedených dôvodov žiadal súd, aby návrhu v celom rozsahu vyhovel a priznal navrhovateľovi náhradu trov konania, t.j. rozhodol zhodne ako vo svojom predchádzajúcom rozsudku zo dňa 14.5.2007.

Uznesením spis. zn. 28Cb/361/2006-764 zo dňa 23.06.2014 súd návrh odporcu na prerušenie konania zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal dňa 30.6.2014 odporca odvolanie a žiadal odvolací súd, aby napadnuté uznesenie zmenil a konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Bratislava I. pod spis. zn. 32 Cb/521/05.

Dňa 31.7.2014 sa k odvolaniu vyjadril navrhovateľ a žiadal napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdiť.

Uznesením spis. zn. 2Cob/164/2014-782 zo dňa 7.10.2014 Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 28Cb/361/2006-764 zo dňa 23.06.2014 potvrdil. Súd preto v konaní pokračoval bez jeho prerušenia.

Na pojednávaní konanom dňa 27.05.2015 predniesol odporca návrh podľa § 141a O.s.p. na zloženie preddavku na trovy konania navrhovateľom vo výške 5 % z peňažnej sumy uplatňovanej navrhovateľom v tomto súdnom konaní, t.j. preddavok vo výške 43 443,43 Eur, ktorého písomné vyhotovenia založil do súdneho spisu. Mal za to, že sú u navrhovateľa splnené všetky podmienky špecifikované v predmetnom zákonom ustanovení.

Dňa 22.09.2015 sa k predmetnému návrhu na zloženie preddavku na trovy konania vyjadril navrhovateľ. Vo svojom vyjadrení uviedol, že u navrhovateľa nie sú splnené zákonom vyžadované kumulatívne podmienky na uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy konania, nakoľko u navrhovateľa sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 O.s.p. v celom rozsahu. Poukázal na skutočnosť, že v prípade rozhodovania o povinnosti zložiť preddavok na trovy konania suma uloženého preddavku môže výrazne obmedziť ústavne chránené právo dotknutého účastníka súdneho konania na prístup k súdu. Uviedol, že časť vyjadrenia týkajúca sa splnenia podmienok pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov na strane navrhovateľa má byť považovaná za návrh navrhovateľa na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov v celom rozsahu v súlade s ust. § 138 O.s.p. V jeho prípade bezpochyby nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie práva, keďže tomuto

návrhu už raz konajúce všeobecne súdy Slovenskej republiky v celom rozsahu právoplatne vyhoveľi. Skutočnosť, že tieto rozsudky boli na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora SR zrušené uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 12.08.2009, sp. zn. 2 M Obdo 5/2008 a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie je v tomto smere bez právneho významu, nakoľko vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu dovolacieho súdu Európsky súd pre ľudské práva, na základe sťažnosti navrhovateľa, svojím rozsudkom zo dňa 09.06.2015, č. 42533/11, vyslovil, že týmto rozhodnutím dovolacieho súdu bolo porušené právo navrhovateľa na spravodlivý súdny proces (čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 09.06.2015, č. 42533/11, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 9.9.2015 založil navrhovateľ do súdneho spisu.

Ďalej uviedol, že na strane navrhovateľa je splnená aj druhá podmienka v zmysle ust. § 138 ods. 1 O.s.p., t.j. jeho pomery (nepriaznivá finančná situácia) odôvodňujú priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, na preukázanie čoho predložil navrhovateľ súdu príslušné zákonom vyžadované doklady.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že bez ohľadu na nesplnenie podmienok na uloženie povinnosti na zloženie preddavku na trovy konania, návrhu odporcu na zloženie preddavku na trovy konania nie je možné vyhovieť aj z dôvodu, že v prípade uloženia tejto povinnosti by zo strany súdu došlo k zmareniu výkonu predmetného rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 09.06.2015, č. 42533/11. Podľa čl. 46 Dohovoru je končený rozsudok záväzný a štát je povinný ho vykonať. Štát má pritom povinnosť zabezpečiť nápravu porušených práva je povinný v rámci výkonu rozsudku ESLP uskutočniť adekvátne opatrenia, ktoré odstránia pretrvávajúce negatívne následky vo vzťahu k sťažovateľovi, tzv. individuálne opatrenia. Individuálne opatrenia, v prípade, že nevyžadujú radikálne zásahy do vnútroštátneho právneho poriadku, majú za cieľ najmä navrátenie do pôvodného stavu (restitutio in integrum). V danom prípade je preto legitímnym očakávaním navrhovateľa, že súd rozhodne tak, ako tomu bolo v pôvodných rozhodnutiach (rozsudok OS Bratislava I zo dňa 14.05.2007, č. k. 28 Cb 361/2006-593, v spojení s rozsudkom KS v Bratislave zo dňa 28.11.2007, č. k. 3 Cob 160/07 - 652), ktoré boli za porušenia čl. 6 Dohovoru zrušené. Poukázal na to, že podľa ust. § 135 ods. 1 O.s.p. je súd viazaný rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Na základe uvedeného má navrhovateľ za to, že by bolo v rozpore s povinnosťou štátu, konajúceho prostredníctvom svojich súdnych orgánov, aby bol výkon toto rozsudku ESLP, týkajúceho sa tohto súdneho konania a navrátenia vzniknutej situácie do pôvodného stavu (existencia právoplatného rozhodnutia o priznaní žalovanej sumy navrhovateľovi) zmarený konaním súdu tým, že by z jeho strany došlo na základe účelového návrhu odporcu k uloženiu povinnosti navrhovateľovi zložiť preddavok na trovy konania vo výške 43 443,43 Eur, ktorý navrhovateľ nie je objektívne schopný - vzhľadom na jeho objektívnu nepriaznivú finančnú situáciu - vôbec zaplatiť.

Dňa 1.10.2014 vydal súd uznesenie sp. zn. 28Cb/361/2006, ktorým priznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov v tomto konaní v plnom rozsahu.

Dňa 1.10.2015 doručilo MS SR, kancelária zástupcu SR pred ESLP k rukám predsedníčky súdu list zo dňa 28.9.2015, podpísaný JUDr. Maricou Piroškovou, zástupkyňou SR pred ESLP, ktorý bol založený do tohto súdneho spisu 28 Cb 361/2006. V liste kancelária zástupcu SR pred ESLP informovala konajúci súd, že dňa 9. júna 2015 Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyhlásil rozsudok v prípade PSMA, spol. s r. o. proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 42533/11). Rozsudok nadobudol právoplatnosť 9. septembra 2015. Tento rozsudok v originálnom anglickom znení aj v slovenskom preklade zaslala konajúcejmu súdu v prílohe listu. Uviedla, že právny zástupca sťažujúcej sa spoločnosti kanceláriu zástupcu SR pred ESLP informoval, že na základe uvedeného rozsudku podaním z 22. septembra 2015 v prebiehajúcom konaní v právnej veci PSMA, spol. s r. o. c/a Rozhlas a Televízia Slovenska sp. zn. 28Cb 361/2006 požiadal konajúci súd o uskutočnenie nápravy porušenia jeho práv, ktoré konštatoval ESLP. Informovala konajúci súd, že v uvedenom rozsudku ESLP rozhodol o porušení článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), konkrétne práva na spravodlivé súdne konanie a osobitne princípu právnej istoty, a to z dôvodu zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v prospech sťažujúcej sa spoločnosti Najvyšším súdom Slovenskej republiky na základe mimoriadneho dovolania podaného Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky na podnet druhého z účastníkov konania. Uviedla, že ESLP sa nestotožnil správnyimi názormi Generálneho prokurátora Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ani Ústavného súdu Slovenskej republiky a dospel k záveru, že v tomto prípade neboli dané také skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať za ospravedlniteľné dôvody pre zrušenie právoplatného a vykonateľného rozsudku. Konštatoval, že tento

zásah bol v rozpore s princípom právnej istoty, ako aj rovnosti zbraní a rozhodol o porušení článku 6 Dohovoru. Ďalej poukázala na to, že právoplatný rozsudok ESLP je pre štát záväzný v zmysle článku 46 ods. 1 Dohovoru. Vykonanie rozsudku sleduje Výbor ministrov Rady Európy. V rámci výkonu rozsudku je potrebné napraviť závažné dôsledky porušenia práv zaručených Dohovorom, ak tieto neboli odstránené spravodlivým zadosťučinením priznaným ESLP. Výbor ministrov Rady Európy neukončí sledovanie výkonu rozsudku, kým Slovenská republika nepreukáže, že boli uskutočnené všetky individuálne a všeobecné opatrenia s cieľom napraviť následky zisteného porušenia a zabrániť opakovaniu podobných porušení.

Vzhľadom na uvedené je potrebné sa v ďalšom priebehu konania na vnútroštátnej úrovni vyrovnáť s otázkou, či závažné dôsledky porušenia práv zaručených Dohovorom boli odstránené spravodlivým zadosťučinením priznaným ESLP a ak nie, napraviť ich, a to predovšetkým navrátením sťažujúcej sa spoločnosti do situácie, v ktorej sa nachádzala pred porušením jej práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v jej prospech na základe mimoriadneho opravného prostriedku. Zároveň je potrebné vyhnúť sa ďalšiemu porušeniu práv sťažujúcej sa spoločnosti, kde poukázala na rozsudok ESLP v prípade DRAPT- OVA proti Slovenskej republike z 9. júna 2015, ods. 87 - 93, ktorý taktiež zaslala konajúcemu súdu v prílohe č. 2. V tejto súvislosti si tiež dovoľujeme upozorniť na to, že v zmysle článku 154c Ústavy Slovenskej republiky je Dohovor súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Zároveň požiadala, aby súd o výsledku konania vedeného na vnútroštátnej úrovni informoval MS SR, kanceláriu zástupcu SR pre ESLP bez zbytočného odkladu, pretože tieto informácie kancelária zástupcu SR pred ESLP predloží Výboru ministrov Rady Európy v rámci sledovania výkonu rozsudku.

Dňa 12.10.2015 doručil navrhovateľ súdu opravu svojho podania zo dňa 22.9.2015, ktorým opravil výpočtovú chybu v petite návrhu pri prepočte pôvodne žalovanej sumy 26.175.356,98 Sk, ktorá bola uvedená v nesprávnej výške 888.898,65 EUR na správnu sumu vo výške 868.868,65 EUR.

Na pojednávaní konanom dňa 30.11.2015 odporca zotrval na svojom návrhu na uloženie povinnosti navrhovateľovi na zloženie preddavku na trovy konania, pričom uviedol že má za to, že súd by mal rozhodnúť o návrhu na zloženie preddavku samostatným rozhodnutím predtým, ako by prípadne rozhodoval vo veci samej a podal návrh na spojenie tejto prejednávanej veci s vecou vedenou pod sp. zn. 32Cb 521/2005 vedenou pred tunajším súdom. Súčasne predniesol procesnú obranu in eventum v rámci ktorej si uplatnil sumu vo výške 599.203,68 EUR, ktorá zodpovedá sume 18.051.610,- Sk, ktorá predstavuje nárok odporcu fakturovaný navrhovateľovi faktúrou č. 711002121 vystavenou 31.12.2003 a časť druhej faktúry č. 711003225 zo dňa 30.11.2004 vystavenej na sumu 10.956.980,- Sk, pričom z tejto faktúry si uplatnil časť a to sumu v EUR 269.664,90. Súčet týchto dvoch súm nepresahuje nárok navrhovateľa uplatnený v tomto konaní. Odporca žiadal, aby súd túto obranu posúdil in eventum po tom, ak by dospel k záveru, že celá doterajšia obrana odporcu bude súdom posúdená ako neúspešná. K uvedenej obrane poukázal odporca na listiny, ktoré sú založené v tomto súdnom spise, ako aj v súdnom spise 32Cb 521/2005.

Navrhovateľ sa k prednesu odporcu vyjadril keď uviedol, že ohľadom návrhu na uloženie povinnosti zloženia preddavku na trovy konania v plnom rozsahu poukazuje na podanie zo dňa 22.9.2015, ku ktorému doplnil, že žiadne procesné ustanovenie nezakazuje a ani nebráni súdu rozhodnúť o takomto návrhu súčasne s rozhodnutím vo veci uviedol, že zo strany odporcu ide výlučne o obštrukčný návrh, nakoľko takýto návrh nebol podaný počas celého 10-ročného konania ani v tejto veci ani vo veci 32Cb 521/2005, namiesto toho podal odporca návrh na prerušenie tohto konania, ktorému súdy nevyhoveli a vyslovili jednoznačný právny názor, že v týchto veciach sa môže a má konať samostatne. K obrane in eventum vznesenej odporcom uviedol, že pokiaľ ide o faktúru č. XXXXXXXXXX z 31.12.2003, k tejto faktúre sa už vyjadril Krajský súd v Bratislave v konaní 32Cb 521/2005, kde skonštatoval, že ide o neoprávnene vystavenú faktúru, nakoľko žiadne z ustanovení zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení neukladá navrhovateľovi povinnosť priamej platby navrhovateľa odporcovi v prípade nedodržania stanoveného plánu objemu príjmov z reklamy, ale takáto skutočnosť by mohla nanajvýš založiť zodpovednostný vzťah medzi účastníkmi konania, kde podľa zmluvy sa vyžaduje zavinené konanie. Zo zmluvy naopak vyplýva, že boli dohodnuté dôvody kedy akákoľvek zodpovednosť navrhovateľa za nedodržanie tohto objemu je prelomená z dôvodu zmeny situácie na reklamnom trhu. Rovnako poukázal na skutočnosť, že nárok odporcu voči navrhovateľovi na zaplatenie sumy 18.051.610,10 Sk, nikdy nebol uplatnený na skutkovom základe, ktorý by zakladal zodpovednosť

navrhovateľa na náhradu škody a preto z opatrnosti vzniesol námietku premlčania. K druhej faktúre č. 711003225 z 31.12.2004 poukázal navrhovateľ na fakt, že nárok na zaplatenie tejto faktúry zanikol započítaním vzájomných nárokov navrhovateľa a odporcu.

Súd návrh odporcu na spojenie vecí s vecou vedenou pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 32Cb 521/2005 zamietol.

Súd oboznámil účastníkov s obsahom spisu a dal účastníkom priestor k záverečným rečiam, v rámci ktorých sa účastníci vyjadrili zhodne s ich doterajšími prednesmi a podaniami vo veci.

Účastníci konania boli riadne poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. Návrhy na doplnenie dokazovania nemali.

Súd vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, v rámci ktorého boli vykonané nasledovné listinné dôkazy: Článok uverejnený v denníku Sme dňa 28.4.2005, v ktorom gen. riaditeľ odporca J. Rezník vyslovil spokojnosť so spoluprácou s navrhovateľom, faktúra č. XXXXXXXXXXXX na sumu 18 051 610,10 Sk, faktúry č. XXXXXXXXXXXX (vystavená dňa 30.10.2004, na čiastku 930.000,00 Sk, splatná dňa 19.01.2005), č. XXXXXXXXXXXX (vystavená dňa 30.11.2004, na čiastku 10.956.980,10 Sk, splatná dňa 17.02.2005), č. XXXXXXXXXXXX (vystavená dňa 31.12.2004, na čiastku 5.882.887,80 Sk, splatná dňa 20.03.2005), č. XXXXXXXXXXXX (vystavená dňa 14.02.2005, na čiastku 384.103,00 Sk, splatná dňa 28.02.2005) - všetky v spise tunajšieho súdu sp. zn. 32Cb/521/2005, list odporcu zo dňa 31.7.2004, list navrhovateľa zo dňa 12.8.2004, list odporcu zo dňa 11.2.2005, list navrhovateľa zo dňa 18.2.2005, Zmluva o výhradnom obchodnom zastúpení zo dňa 17.3.1995, Dodatky č. 1 až 22 k zmluve, výpis účtu za obdobie január až december 1999, z ktorého vyplýva, že v uvedenom roku boli v prospech odporcu uskutočnené platby vo výške 75.876.602,80 Sk, výpis účtu za obdobie január až december 2001, z ktorého vyplýva, že v uvedenom roku boli v prospech odporcu uskutočnené platby vo výške 102.165.852,80 Sk, Zmluva o spolupráci v oblasti reklamy medzi navrhovateľom a OMD Slovakia, s.r.o., Zmluva o spolupráci v oblasti reklamy medzi navrhovateľom a The Média Edge, s.r.o., Zmluva o spolupráci v oblasti reklamy medzi navrhovateľom a UNIMEDIA, s.r.o., kalkulácia odstupného s dokladmi potrebnými k výpočtu z nefinančných plnení, List navrhovateľa zo dňa 5.12.2005, Výpoveď zmluvy zo dňa 31.3.2005, list navrhovateľa zo dňa 5.4.2005, Článok „PSMA vystrieda Média SR“ zo dňa 14.12.2005 - zdroj Stratégie on line, Graf zostavený na základe údajov získaných agentúrou Medián SK zobrazujúci priebeh počúvanosti odporcu v roku 2004, z ktorého pri použití metódy uvedenej vyššie vyplýva úbytok vlastných poslucháčov odporcu v danom roku o 14,4 %, denné scenáre reklamy, prehľady najväčších inzerentov (z časopisu STRATÉGIE), notárska zápisnica N 502/2008, Nz 55964/2008, NCRIs 55461/2008 spísaná JUDr. Katarínou Valovou, notárom, notárska zápisnica N 223/2008, Nz 56963/2008, NCRIs 56456/2008 spísaná Mgr. Janou Borovičkovou, notárom, tlačivo pre dokladovanie pomerov účastníka konania, ktorý navrhuje, aby mu bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov (právnická osoba) vyplnené navrhovateľom, čestné prehlásenie navrhovateľa zo dňa 28.05.2015, daňové priznanie navrhovateľa za rok 2014 (vrátane potvrdenia o jeho podaní), potvrdenie Geodetického a kartografického ústavu Bratislava zo dňa 11.11.2010, účtovná závierka navrhovateľa za rok 2014, poznámky k účtovnej závierke navrhovateľa za rok 2014 (vrátane oznámenia o schválení účtovnej závierky navrhovateľa), výpis z bankového účtu navrhovateľa, Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 09.06.2015, č. 42533/11 vo veci PSMA, spol. s r. o. proti Slovenskej republike, List ESLP zo dňa 11.9.2015 vo veci právoplatnosti rozsudku ESLP v prípade PSMA, spol. s r. o. proti Slovenskej republike, Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 09.06.2015, č. 72493/10 vo veci DRAFT-OVA proti Slovenskej republike, list MS SR, kancelária zástupcu SR pred ESLP zo dňa 28.9.2015 a odpoveď predsedníčky OS Bratislava I naň.

Ďalej súd v rámci dokazovania vykonal výsluch štatutárneho zástupcu navrhovateľa Mgr. J. V. a výsluch svedkov: P. T., Ing. H. J., Ing. Z. G..

Iné návrhy na vykonanie dokazovania účastníci nepredložili, ani neoznačili.

Vzhľadom na právny význam, závažnosť a dopad rozsudku ESLP zo dňa 09.06.2015, č. 42533/11 v prípade PSMA, spol. s r. o. proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 42533/11), ktorý nadobudol právoplatnosť 9. septembra 2015 zaoberal sa konajúci súd v prvom rade týmto rozsudkom a z neho vyplývajúcich konsekvencií pre konajúci súd.

V zmysle článku 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd právoplatný rozsudok ESLP je pre štát záväzný.

V zmysle článku 154c Ústavy Slovenskej republiky je Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa ust. § 135 ods. 1 O.s.p. súd je viazaný rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd.

ESLP v predmetnom rozsudku, v jeho bodoch 69, 71, 73, 74, 75, 76, 78 a 79 uviedol:

„Jedným zo základných prvkov vlády práva je princíp právnej istoty, ktorý okrem iného vyžaduje, aby v prípade, keď súdy rozhodnú vo veci s konečnou platnosťou, ich rozhodnutie nebolo viac spochybňované. Tento princíp neumožňuje účastníkom konania, aby sa dožadovali obnovy konania iba z dôvodu opätovného prejednanía a nového rozhodnutia vo veci. Samotná možnosť existencie dvoch názorov na vec nie je dôvodom pre opätovné preskúmanie veci.

Čo sa týka princípu rovnosti zbraní, Súd konkrétne pripomína, že ako jeden z prvkov širšieho konceptu spravodlivého konania vyžaduje, aby každému účastníkovi konania bola daná primeraná možnosť prezentovať svoju vec za podmienok, ktoré ho nevystavia podstatnej nevýhode vis-a-vis jeho protistrane (pozri napríklad Nideröst-Huber proti Švajčiarsku, 18. február 1997, ods. 23, Správy o rozsudkoch a rozhodnutiach 1997-I).

V tomto ohľade Súd poznamenáva, že sťažujúca sa spoločnosť vo svojom stanovisku k mimoriadnemu dovolaniu jasne tvrdila, že toto nebolo prípustné podľa uvedeného ustanovenia, pretože ochrana práv žalovaného mohla byť dosiahnutá inými prostriedkami, konkrétne (riadnym) dovolaním. Sťažujúca sa spoločnosť rovnako tvrdila, že motívom žalovaného uplatňovať si svoje práva prostredníctvom mimoriadneho dovolania bolo iba vyhnutie sa plateniu súdneho poplatku.

Akokoľvek, vnútroštátne súdy nedali ani na tieto argumenty, ani na právne otázky, žiadnu konkrétnu odpoveď. Súd zarazilo nepreskúmanie týchto argumentov najvyšším súdom, ako aj záverom ústavného súdu, že sťažujúca sa spoločnosť ako účastník konania nemala záujem na zodpovedaní svojich tvrdení, ako aj jeho nekvalifikovaným tvrdením, že odmietnutie sťažujúcej sa spoločnosti nazrieť do spisu nemalo žiaden následok, nakoľko v každom prípade by takýto prístup nemal vplyv na výsledok konania o mimoriadnom dovolaní.

Vo vzťahu k dôvodom, na ktorých bolo mimoriadne dovolanie podané generálnym prokurátorom založené, súd konštatuje, že tak ako tvrdila aj sťažujúca sa spoločnosť a vláda to nepoprela, tieto prekročili dôvody uvedené žalovaným vo svojom podnete na podanie dovolania. Navyše, hlavný dôvod najvyššieho súdu pre vyhovie mimoriadnemu dovolaniu, ktorým bolo pochybenie súdov, keď nepreskúmali otázku platnosti zmluvy ako takej, presiahol dôvody, na ktoré sa odvolával generálny prokurátor. Navyše, generálny prokurátor aj najvyšší súd spochybňovali tie aspekty prípadu, ktoré medzi účastníkmi konania neboli sporné.

Preto je možné vyvodit' záver, že generálny prokurátor a najvyšší súd zasiahli do konania v prospech jedného účastníka konania aj napriek tomu, že spor mal výlučne súkromnoprávnu povahu (pozri Tripon proti Turecku (č. 1), č. 36942/03, ods. 28, 23. september 2008). Zásah do práv sťažujúcej sa spoločnosti podľa článku 6 sa môže zdať zaujatejší ešte aj vzhľadom na skutočnosť, že o účastníkovi konania, ktorého zásah zvýhodnil, vnútroštátne súdy skonštatovali, že si neuplatňoval svoje práva s náležitou starostlivosťou (pozri vyššie odseky 18 a 21).

Pripomínajúc, že zásah štátneho orgánu v mene účastníka súkromnoprávneho konania principiálne vyvoláva obavy podľa Dohovoru, Súd konštatuje, že v predmetnom prípade v konaní o mimoriadnom dovolaní neboli predložené žiadne sporné argumenty, ktoré nemohli byť predložené pri predchádzajúcom preskúmaní prípadu na dvoch stupňoch konania.

Z pohľadu týchto úvah Súd prijíma záver, že v predmetnom prípade neexistovali žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali zásah do právoplatného a záväzného rozsudku v prospech sťažujúcej sa spoločnosti. Tento zásah bol v rozpore s princípom právnej istoty ako aj rovnosti zbraní.

Preto bol porušený článok 6 Dohovoru.“

Ako uviedla zástupkyňa SR pred ESLP v rámci výkonu rozsudku je potrebné napraviť závažné dôsledky porušenia práv zaručených dohovorom, ak tieto neboli odstránené spravodlivým zadostučinením priznaným ESLP. Súd sa z tohto dôvodu zaoberal otázkou, či priznaným spravodlivým zadostučinením ESLP boli odstránené závažné dôsledky porušenia práv zaručených dohovorom. Z tohto pohľadu

bolo dôležité zohľadniť aj skutočnosť, že náprava dôsledkov porušenia má spočívať v navrátení práv navrhovateľa do situácie, v ktorej sa nachádzal pred porušením jeho práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v jeho prospech na základe mimoriadneho opravného prostriedku. Súd pri tom dbal na to, aby sa nedopustil ďalšieho porušenia práva navrhovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru, t.j. práva vlastníť majetok ako tomu bolo v prípade rozsudku ESLP vo veci DRAFT - OVA a.s. proti SR (sťažnosť č. 72493/10) zo dňa 9.6.2015. ESLP v bodoch 91 až 93 tohto rozsudku skonštatoval že: „existencia dlhu priznaná právoplatným a záväzným rozsudkom poskytuje veriteľovi „legitímnu nádej“, že dlh bude splatený a preto predstavuje „majetok“ veriteľa v zmysle článku 1 Protokolu č. 1. Zrušenie takéhoto rozsudku predstavuje zásah do práva veriteľa na pokojné užívanie jeho majetku (pozri Brumărescu proti Rumunsku [GC], č. 28342/95, ods. 74, ECHR 1999 VII), ktorý, aby bol zlučiteľný s požiadavkami tohto ustanovenia, musí dodržať spravodlivú rovnováhu medzi požiadavkou všeobecného záujmu a ochranou základných práv jednotlivca (pozri Sporong a Lönnroth proti Švédsku, 23. september 1982, ods. 69, Séria A č. 52). Najmä musí existovať primeraný vzťah proporcionality medzi použitými prostriedkami a cieľom, ktorý má byť zrealizovaný akýmkoľvek opatrením pozbavujúcim osobu jej majetku (pozri Pressos Compania Naviera S.A. a ďalší proti Belgicku, 20. november 1995, ods. 38, Séria A č. 332).

V predmetnom prípade sťažujúca sa spoločnosť bola veriteľom z právoplatného a záväzného platobného rozkazu, ktorý bol zrušený po následnom využití mimoriadneho prostriedku nápravy. Vo svetle právnych princípov vyššie uvedených a berúc do úvahy stanovisko vlády v tomto ohľade, platobný rozkaz predstavoval „majetok“ sťažujúcej sa spoločnosti a jeho zrušenie predstavovalo zásah do tohto majetku. Aj pri úvahách, že takýto zásah môže byť považovaný za súladný so zákonom a slúžiaci verejnému záujmu, vo svetle svojich vyššie uvedených záverov týkajúcich sa porušenia práv sťažujúcej sa spoločnosti podľa článku 6 Dohovoru, Súd konštatuje, že tento zásah nemôže byť považovaný za odôvodnený, nakoľko nebola zachovaná spravodlivá rovnováha a sťažujúca sa spoločnosť musela niesť individuálne a neprimerané bremeno (pozri Brumărescu, citovaný vyššie, ods. 75-80).

Ohľadom náhrady majetkovej škody ESLP skonštatoval (bod 96. a 97. rozsudku) ... vláda tvrdila, že ak sťažujúca sa spoločnosť utrpela akúkoľvek majetkovú škodu, prípadné konštatovanie porušenia jej práv podľa Dohovoru Súdom bude predstavovať dôvod pre obnovu vnútroštátneho konania podľa 228 ods. 1 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov), a že sťažujúca sa spoločnosť by sa mala majetkovej škody dožadovať v takomto konaní.

Čo sa týka nároku na náhradu majetkovej škody, Súd konštatuje, že ustanovenia, na ktoré sa vláda odvolala, poskytujú sťažujúcej sa spoločnosti spôsob, akým bude možné napadnuté konanie obnoviť, a že žalovaný, ktorý bude takouto obnovou prípadne dotknutý, je v súčasnosti v úplnom vlastníctve štátu (pozri vyššie odsek 11).

Aplikujúc vyššie uvedené na daný prípad súd dospel k záveru, že pohľadávka navrhovateľa vo výške 868.868,65 EUR s príslušenstvom podľa rozsudkov OS Bratislava I zo dňa 14.05.2007, č. k. 28 Cb 361/2006-593, v spojení s rozsudkom KS v Bratislave zo dňa 28.11.2007, č. k. 3 Cob 160/07 - 652, právoplatný dňa 09.01.2007 a vykonateľný dňa 12.01.2007 predstavovala majetok navrhovateľa v zmysle článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zrušenie týchto rozsudkov predstavuje zásah do práva veriteľa na pokojné užívanie jeho majetku. Vzhľadom na výšku tohto majetku a ESLP priznanú výšku spravodlivého zadosťučinenia v sume 10.000,- EUR možno konštatovať, že závažné dôsledky porušenia práv zaručených dohovorom neboli odstránené spravodlivým zadosťučinením priznaným ESLP. Uvedené vyplýva aj zo skutočnosti, že ESLP vo svojom rozsudku v prípade navrhovateľa v bodoch 81 až 83 skonštatoval, že pokiaľ ide o nárok vo vzťahu k majetkovej škode 868 868,65 EUR vypočítaných ako súčet odstupného, priznaného pôvodne vnútroštátnymi súdmi, a úroku z omeškania vo výške 14 % od 9.12.2005 a 51 863,40 EUR vypočítaných ako súčet trov konania pôvodne priznaných vnútroštátnymi súdmi, a úroku z omeškania vo výške 14,25 % od 12.01.2008 vláda poukázala na to, že konanie o podstate nároku sťažujúcej sa spoločnosti na vnútroštátnej úrovni stále prebieha a vzhľadom na absentujúcu príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a požadovanou majetkovou škodou tento nárok nepriznal. V tomto prípade je teda povinnosťou vnútroštátnych súdov napraviť dôsledky porušenia práv zaručených dohovorom navrátením navrhovateľa do situácie, v ktorej sa nachádzal pred porušením svojich práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v jeho prospech. Z uvedeného dôvodu rozhodol súd, po riadnom posúdení novej obrany odporcu, a to aj eventuálnej, zhodne ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí zo dňa 14.5.2005 čím potvrdil záujem vnútroštátnych orgánov reštituovať postavenie navrhovateľa navrátením navrhovateľa do situácie, v ktorej sa nachádzal pred porušením svojich práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v jeho prospech. Jedine týmto spôsobom

môže byť za existujúceho skutkového a právneho stavu, naplnená povinnosť štátu uskutočniť v rámci výkonu predmetného rozsudku ESLP adekvátne individuálne opatrenia, ktoré odstránia pretrvávajúce negatívne následky vo vzťahu k navrhovateľovi.

Bez ohľadu na povinnosť súdu rozhodnúť v súlade s rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva a navrátiť postavenie navrhovateľa do stavu, ktorý tu existoval pred vydaním uznesenia NS SR zo dňa 12.08.2009 sp. zn. 2MOBdo 5/2008, súd sa zaoberal uplatneným nárokom navrhovateľa vznesenou obranou odporcu aj po vecnej stránke. Z vykonaných dôkazov súd zistil nasledovný skutkový stav.

Z predloženej Zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení súd zistil, že bola uzavretá medzi navrhovateľom a odporcom dňa 17.3.1995 a bola zmenená a doplnená dodatkami č. 1 až 22. Dodatkom č. 9 zo dňa 1.10.1999 k zmluve bola jej účinnosť predĺžená do 31.12.2007. Zmluvou sa navrhovateľ zaviazal najmä vyvíjať aktivity, ktoré budú smerovať k uzatváraniu obchodov o predaji vysielacieho času odporcu určeného na reklamu a na sponzoring, prípadne k sprostredkovaniu takýchto obchodov a za tým účelom vyhľadávať záujemcov o uzavretie obchodov (zmlúv), uzatvárať obchody a zmluvy s fyzickými alebo právnickými osobami pri napĺňaní podmienok obchodného zastupovania odporcu. Navrhovateľ bol podľa zmluvy oprávnený vykonávať fakturovanie klientov aj inkasovať od klientov v súlade s odporcom dohodnutou cenovou politikou a sadzobníkom, ďalej vykonávať úhrady pre odporcu, viesť účtovnú evidenciu.

Podľa čl. I. - Preambula bod 1.3. a 1.4. zmluvy pre potreby zmluvy sa reklamou rozumie cieľené oznámenie vo vysielacích okruhoch odporcu určené na podporu podnikania zadávateľa reklamy, ktorému odporca poskytne prostredníctvom navrhovateľa vysielací čas, a to za odplatu alebo za inú protihodnotu na základe predchádzajúcej dohody s odporcom. Sponzorovaním sa rozumie akýkoľvek príspevok vo vysielacích kruhoch odporcu, poskytnutý fyzickou alebo právnickou osobou prostredníctvom navrhovateľa na priame alebo nepriame financovanie relácií za účelom propagácie mena, továrenskej, či obchodnej známky, známky služieb alebo postavenia takej osoby.

Za svoju činnosť mal navrhovateľ právo na províziu uvedenú v bode 4.6 Zmluvy.

Podľa čl. V bod 5.2. Zmluvy - zmluvu možno vypovedať doporučenou písomnou výpoveďou iba z dôvodu hrubého porušenia zmluvy o výhradnom zastúpení obchodným zástupcom, osobitne v prípade neplnenia finančných záväzkov obchodného zástupcu po dobu troch po sebe nasledujúcich mesiacov s výnimkou prvého štvrtroku činnosti obchodného zástupcu. Výpovedná doba je 6-mesačná a začína plynúť v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bola druhej strane výpoveď doručená.

Dodatkom č. 8 k zmluve bolo stanovené finančné plnenie pre odporcu od navrhovateľa pre rok 1999 vo výške 70.000.000,- Sk. Z výpisu z účtu navrhovateľa za obdobie január až december 1999 vyplýva, že v uvedenom roku boli v prospech odporcu uskutočnené platby vo výške 75.876.602,80 Sk.

Dodatkom č. 10 k zmluve bolo stanovené finančné plnenie pre odporcu od navrhovateľa pre rok 2000 vo výške 76.000.000,- Sk. V rovnakej výške bol o stanovené plnenie pre odporcu aj na rok 2001, a to dodatkom č. 11. pre rok 2001 bolo však dodatkom č. 12 upravená výška plnenia na 78 mil. Sk a dodatkom č. 13 na 87 mil. Sk .

Dodatkom č. 14 k zmluve bolo stanovené finančné plnenie pre odporcu od navrhovateľa pre rok 2001 vo výške 87.500 tis. Sk. Z výpisu z účtu navrhovateľa za obdobie január až december 2001 vyplýva, že v uvedenom roku boli v prospech odporcu uskutočnené platby vo výške 102.165.852,80 Sk.

Dodatkom č. 17 k zmluve bolo stanovené finančné plnenie pre odporcu od navrhovateľa pre rok 2003 vo výške 96.000 tisíc Sk. Dodatkom č. 18 bola výška plnenia na rok 2003 upravená na 80.142. tisíc Sk.

Dodatkom č. 20 k zmluve bolo stanovené finančné plnenie pre odporcu od navrhovateľa pre rok 2004 vo výške 81.000 tisíc Sk. Dodatkom č. 22 bola výška plnenia na rok 2004 upravená na 53.000 tisíc Sk.

Faktúrou č. XXXXXXXXXXXX odporca vyfakturoval navrhovateľovi rozdiel medzi plánovanými a skutočnými príjmami z reklamy v roku 2003 vo výške 18.051.610,10 Sk (15.043.008,40 Sk + 3.008.601,70 Sk DPH) s odvolaním sa na bod 4.3. a 4.4. zmluvy v znení jej dodatku č. 18.

Listom zo dňa 31.7.2004 odporca vyzval navrhovateľ, resp. urgovoal navrhovateľa na uhradenie sumy 18.051.610,10 Sk a na predloženie návrhu splátkového kalendára. Na tento list navrhovateľ reagoval dňa 12.8.2004 a žiadal o zrealizovanie plánu finančného plnenia navrhovateľa na rok 2004 nakoľko klesá počúvanosť vysielacích okruhov odporcu. Inak k nároku odporcu uviedol, že ho považuje za sporný a nevyplývajúci zo Zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení.

Listom zo dňa 11.2.2005 odporca oznámil navrhovateľovi výšku pohľadávok, ktoré voči navrhovateľovi eviduje za rok 2004 ako neuhradené, a to v sume 58.738.533,60 Sk. Na tento list reagoval navrhovateľ v liste zo dňa 18.2.2005 tak, že z uvedených pohľadávok za rok 2004 neuznáva pohľadávku vo výške 18.051.610,10 Sk z fa.č. XXXXXXXXXXXX a pohľadávku z fa.č. XXXXXXXXXXXX vo výške 5.882.887,80 Sk eviduje ako pohľadávku z roku 2005.

V článku uverejnenom v denníku Sme dňa 28.4.2005 vtedajší generálny riaditeľ odporcu p. J. Rezník vyslovil spokojnosť so spoluprácou s navrhovateľom.

Z grafu zostaveného na základe údajov získaných agentúrou Medián SK vyplýva, že v roku 2004 odporcovi nastal úbytok vlastných poslucháčov o 14,4 %.

Listom zo dňa 31.3.2005 odporca Zmluvu o výhradnom obchodnom zastúpení uzavretú s navrhovateľom dňa 17.3.1995 vypovedal. Ako dôvod vypovedania zmluvy uviedol s odkazom na čl. V, bod 5.2.- hrubé porušenie zmluvy - neplnenie finančných záväzkov, a to neuhradenie faktúr č. XXXXXXXXXXXX vo výške 18 051 610,10 Sk, fa. č. XXXXXXXXXXXX na sumu 930.000,-Sk, fa. č. XXXXXXXXXXXX na sumu 10.956.980,10 Sk , fa. č. XXXXXXXXXXXX na sumu 5.882.887,80 Sk a fa. č. XXXXXXXXXXXX na sumu 384.103,- Sk. Na túto výpoveď reagoval navrhovateľ listom zo dňa 5.4.2005 tak, že ju považuje za neplatnú, nakoľko neuznáva existenciu pohľadávky vo výške 18.051.610,10 Sk z fa. č. XXXXXXXXXXXX, ďalej započítal svoju pohľadávku vo výške 6.047.631,20 Sk oproti pohľadávke odporcu z fa. č. XXXXXXXXXXXX v sume 9.207.546,30 Sk a vrátil odporcovi na opravu fa. č. XXXXXXXXXXXX a XXXXXXXXXXXX.

Z notárskej zápisnice N 502/2008, Nz 55964/2008, NCRIs 55461/2008 spísanej JUDr. Katarínou Valovou, notárom dňa 8.12.2008, súd zistil, že PhDr. Ján Tužinský PhD., narodený 29. 3. 1951, bytom Bratislava, Švabinského 906/12, urobil do tejto notárskej zápisnice čestné vyhlásenie, v ktorom uviedol, že spoločnosťou PSMA, spol. s r. o. zastúpenou konateľom Davidom V. bol požiadany o poskytnutie svedectva vo veci vzťahov medzi Slovenským rozhlasom a PSMA, spol. s r. o. súvisiacich so zmluvou o výhradnom obchodnom zastúpení v súdnom spore vedeným medzi Slovenským rozhlasom a PSMA, spol. s r.o. Uviedol, že od roku 1994 do roku 1997 bol generálnym riaditeľom Slovenského rozhlasu. SRo mal veľké rezervy v oblasti príjmov z reklamy a bola snaha tieto zvýšiť vzhľadom na rozvíjajúci sa trh v tejto oblasti a pretrvávajúce finančné problémy SRo. Počas jeho pôsobenia vo funkcii generálneho riaditeľa SRo, bola vypísaná súťaž na výhradného obchodného zástupcu SRo v oblasti reklamy. Súťaž vyhrala spoločnosť navrhovateľa. Osobne sa zúčastňoval rokovaní, na ktorých boli prerokované podmienky spolupráce, z ktorých výstupy boli zapracované do zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení medzi SRo a PSMA, spol. s r.o. Zmluvu za SRo podpisoval osobne. Pri rokovaní o podmienkach zmluvy, podpisovaní zmluvy ako aj pri plnení zmluvy boli zmluvné strany uzrozmene s tým, že SRo odvysielala reklamu záujemcom o jej vysielanie tak za finančné plnenie ako aj za vecné protiplnenie alebo inú hodnotu. Požiadavka na vysielanie bártrovej reklamy bola požiadavkou SRo. PSMA, spol. s r.o. podstatným spôsobom zvýšila príjmy SRo z reklamy a výrazne pomohla SRo v časoch keď tento zápasil s finančnými problémami. Počas jeho pôsobenia vo funkcii generálneho riaditeľa SRo PSMA, spol. s r.o. odvádzala za odvysielanú reklamu platby SRo bez ohľadu na úhradu zo strany obchodného partnera. Častokrát s predstihom. Obchodné vzťahy medzi SRo a PSMA, spol. s r.o. hodnotil ako vysoko pozitívne. Vďaka činnosti PSMA, spol. s r.o. objem reklamy za finančné protiplnenie od počiatku vykazoval priaznivé hodnoty. Osobne má za to, že obojstranná spokojnosť s príjmami z reklamy za finančné plnenie, perspektívnosť spolupráce a pretrvávajúce finančné problémy boli hlavným dôvodom toho, že PSMA, spol. s r.o. bola ochotná pozhovieť z okamžitého uplatňovania provízie z bártrovej reklamy. Medzi PSMA, spol. s r.o. a SRo nebola sporná skutočnosť, že PSMA, spol. s r.o. má nárok na províziu aj z odvysielanej bártrovej reklamy, avšak jej vyplácanie bolo odložené pre existujúcu finančnú situáciu SRo. Uviedol, že táto dohoda bola dodržiavaná počas celého jeho pôsobenia vo funkcii generálneho riaditeľa SRo. PSMA, spol. s r.o. výrazným spôsobom prispela k zvýšeniu príjmov SRo z

reklamy. Zabezpečovala celú agendu spojenú s prípravou odvysielania reklamy a aj na vlastné náklady vykonávala činnosti v prospech SRo súvisiace aj bártrovou reklamou.

Z notárskej zápisnice N 223/2008, Nz 56963/2008, NCRIIs 56456/2008 spísanej Mgr. Janou Borovičkovou, notárom dňa 9.12.2008 súd zistil, že v tejto notárskej zápisnici je osvedčené vyhlásenie Mgr. L. P., narodeného 21.12.1970, bytom Bratislava, Šumavská 530/33. Mgr. L. P. vyhlásil, že pán J. V., konateľ spoločnosti PSMA, spol. s r. o. ho požiadal o vyjadrenie k stretnutiu zástupcov PSMA, spol. s r. o. so zástupcami Slovenského rozhlasu na jeseň roku 2004, pričom uviedol, že toto jeho vyjadrenie má pre PSMA, spol. s r. o. právny význam, vzhľadom na prebiehajúci súdny spor vedený medzi SRo a PSMA, spol. s r. o. ďalej vyhlásil, že na jeseň roku 2004 sa zúčastnil stretnutia zástupcov SRo a PSMA, spol. s r. o. v priestoroch PSMA, spol. s r. o. na Gaštanovej ulici v Bratislave. Predmetom rokovania bolo riešenie finančných vzťahov zúčastnených strán. Na rokovanie bol prizvaný ako člen Rozhlasovej rady SRo so zámerom pôsobiť ako mediátor. Rokovania sa zúčastnili za SRo pán Y. G. a pani V. R. a za PSMA, spol. s r. o. pán J. V. a právny zástupca PSMA, spol. s r. o. pán Mészáros. Na rokovaní sa preberala otázka úhrady, resp. oprávnenosti faktúry SRo v sume cca 18.000.000,- Sk, otázka platobnej disciplíny zadávateľov reklamy a otázka uplatňovania provízie PSMA, spol. s r.o. z odvysielanej bártrovej reklamy. Oprávnenosť faktúry na sumu 18.000.000,- Sk SRo bola zo strany PSMA, spol. s r. o. rozporovaná. Podľa zástupcov SRo by uplatňovanie provízie PSMA, spol. s r. o. z odvysielanej bártrovej reklamy bolo pre Slovenský rozhlas finančne neúnosné. Bolo prerokovávané aj riešenie započítania týchto vzájomných nárokov. Zástupcovia Slovenského rozhlasu deklarovali potrebu finančného plnenia. Rokovanie skončilo s tým, že strany ešte zväžia riešenie zápočtom vzájomných nárokov a vo veci budú postupovať po vzájomnej dohode.

Podľa článku „PSMA vystrieda Média SRo“ zo dňa 14.12.2005 - zdroj Stratégie online po ukončení 10-ročnej spolupráce s navrhovateľom bude reklamný čas odporcu predávať 100 % dcéra odporcu Média SRo, pričom podľa odporcu bude riešenie predaja reklamy tak transparentnejšie.

Štatutárny zástupca odporcu Mgr. J. V. vo svojej výpovedi uviedol, že náklady, ktoré mal navrhovateľ v súvislosti s obchodným zastupovaním odporcu boli jednak štandardné prevádzkové náklady - mzdy, administratíva, nájom a popri nich to boli ešte minimálne dva špecifické náklady: na prieskumy počúvanosti, na vytvorenie a prevádzkovanie špeciálneho software na predaj reklamy, ktoré dva náklady boli celkom v rozsahu cca 4,5 mil. Sk. Pred pôsobením navrhovateľa odporca predával reklamný priestor prostredníctvom spoločnosti Rádio média, kde bol odporca spoločníkom a robili tržby cca 30 mil. Sk, pričom voči odporcovi zostala táto spoločnosť dlžná takú sumu v akom rozsahu zabezpečovala reklamu pre rozhlas. Navrhovateľ začal činnosť pre odporcu vykonávať od 1.4.1995 ako víťaz súťaže a začal predávať reklamný priestor rozhlasu. Zazmluvnil veľké mediálne agentúry, v tom čase keď navrhovateľ začal činnosť bol trhový podiel odporcu na trhu všetkých rádii v SR vo výške cca 70 % a dnes tento podiel klesol na cca 25 %. Počas pôsobenia navrhovateľa príjmy Slovenského rozhlasu z reklamy sa stále zvyšovali, hoci podiel odporcu na trhu klesal tak, že postupne to boli tržby cca 45, 55, 60 mil. až v r. 2001 to bola tržba v objeme 102 mil. Po roku 2001 sa už tento trend nedal udržať, lebo počúvanosť rozhlasu veľmi klesla. V poslednom roku pôsobenia navrhovateľa boli tržby odporcu z reklamy vo výške cca 53 mil. a v roku 2006 boli tržby odporcu z reklamy cca vo výške 32 mil. Sk, ale to už navrhovateľ pre odporcu činnosť nevykonával. V tejto súvislosti však štatutárny zástupca navrhovateľa zdôraznil, že aj 50 % z tohto objemu tržieb odporcu z reklamy boli vytvorené z agentúr, ktoré pre odporcu zazmluvnil navrhovateľ. V súčasnosti odporca využíva na túto činnosť svoju 100%-nú dcérsku spoločnosť. Spolupráca navrhovateľa s odporcom trvala 10 rokov a popri tejto činnosti poskytoval navrhovateľ odporcovi aj bezodplatné služby ako boli účasti v rôznych kampaniach, poradenská činnosť, taktiež vypomáhal v oblasti autorských práv, nakoľko jeden zo spoločníkov navrhovateľa - p. Spišiak je renomovaná osobnosť v oblasti autorských práv. Záverom uviedol, že dcérska spoločnosť, ktorá v súčasnosti spolupracuje s odporcom - Média SR s.r.o. používa obdobný princíp cenníka a všeobecných zmluvných podmienok, aký zaviedol a 10 rokov používal navrhovateľ. Navrhovateľ pre odporcu vypracoval analýzu počúvanosti a rozhlasového trhu ako takého, z ktorej vyplýva ako počúvanosť odporcu klesá. Navrhoval aj určité opatrenia na riešenie situácie, analýza bola vypracovaná v r. 2004, aj v r. 2005 a bola predložená managementu odporcu aj Rozhlasovej rade. Túto analýzu navrhovateľ predložil aj súdu.

Svedok Ing. P. T. vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 14.5.2007 uviedol, že bol konateľom navrhovateľa od jeho založenia až do r. 1998. Ďalej uviedol, že v r. 1994 sa odporca rozhodol vypovedať

zmluvu so spol. Rádiomedia, ktorá už nebola pre neho schopná zabezpečiť dostatočné zdroje z predaja reklamy a bol vypísaný tender na nového obstarávateľa reklamy. Spol. Rádiomedia skončila spoluprácu s odporcom dňa 31.12.1994, išlo o dcérsku spoločnosť odporcu. Nový obstarávateľ mal zabezpečiť čo najefektívnejšie obstarávanie reklamného času, mal čo najlepšie zhodnotiť reklamný čas, zvýšiť celkový objem tržieb z reklamy a zefektívniť činnosť spojenú s predajom reklamy. Víťazom tendra sa stal navrhovateľ a spoluprácu z odporcom začal od 1.4.1994, pričom išlo o spoluprácu exkluzívnu. Do konca r. 1995 sa podarilo navrhovateľovi zabezpečiť pre odporcu nových klientov a zvýšiť čistý príjem z reklamy, niekoľkonásobne ako bolo predchádzajúci rok. Zvýšenie objemu reklamy bolo výsledkom znalosti metód a profesionálneho prístupu navrhovateľa. Každoročne tržby z reklamy rástli napriek tomu, že podiel v reklamných rádiách klesal s celkového objemu reklamy. Navrhovateľ vždy dokázal prekročiť dohodnutý plán reklamy. Predchádzajúca spoločnosť nemala profesionálny prístup k reklame, chýbalo im plánovanie, nemali softwarové vybavenie na predaj reklamy, nemali žiadny systém dodávateľov reklamy. Až navrhovateľ si vedel dohodnúť aj s veľkými firmami systém spolupráce. Tento postup predtým neexistoval ani neboli spätné väzby vyhodnocovania reklamy, nemali žiadne dlhodobé zmluvy s klientmi v zahraničí ako napr. s veľkými mediálnymi spoločnosťami typu Média Bayer, nemali založenú databázu klientov a agentúr. Spoločnosť Rádiomedia zanechala odporcovi podľa vedomostí svedka záväzky vo výške 30 mil. Sk. Navrhovateľ pre odporcu vytvoril funkčný model, ktorý bol postavený na princípe minimalizovať potenciálne nedobytné pohľadávky od zadávateľov reklamy, princíp bol postavený na inštitúte predplatby od nových klientov, ďalej princíp bol viazaný na ďalšie odvysielanie reklamy až po splatení záväzkov a na zmluvnej báze vzťahov s klientmi, ktorá obsahovala aj sankcie za nedodržanie zmluvných podmienok. Navrhovateľ dokázal pre odporcu dosiahnuť za tri roky svojho pôsobenia tržby v objeme okolo 90 mil. Sk, teda trojnásobok ako jeho predchodca, a to bez vzniku pohľadávok z obchodného styku. Úlohou navrhovateľa bolo čo najefektívnejšie zhodnotiť zákonom o retransmisii limitovaný reklamný čas - iba 3 % z denného vysielania - a navyše garantovať a zabezpečiť aby tento limit bol dodržaný a nebol prekročený, a teda aby nevznikli sankcie voči odporcovi. Za obdobie činnosti svedka u navrhovateľa také sankcie neboli. Svedok ďalej uviedol, že od r. 1995 permanentne počúvanosť odporcu klesala, rovnako aj jeho podiel na trhu, išlo o prirodzený vývoj trhu rádií, prichádzali nové médiá, rádiá, zvýšilo sa konkurenčné prostredie a aj napriek negatívnemu vývoju parametrov počúvanosti a podielu na trhu odporcu a aj napriek vyššej konkurencii od r. 1995 do r. 2000 a celkového poklesu rádií na mediálnom trhu, tržby z reklamy stúpali napriek tomuto negatívnemu trendu. Navrhovateľ na základe prieskumu trhu reklamy na Slovensku vytvoril databázu potenciálnych klientov, agentúr a zadávateľov reklamy a táto databáza bola priebežne verifikovaná a aktualizovaná, patrila k jedným zo základných know-how navrhovateľa a takúto databázu navrhovateľ od Radiomédia, ani od odporcu neobdržal. Rovnako navrhovateľ vytvoril model predaja reklamy a svoj cenník. Odplata navrhovateľa sa podľa zmluvy pohybovala v rozmedzí 14,5 % z mesačného zúčtovania strženej reklamy. Zadávatelia reklamy platili na základe súhrnnej faktúry navrhovateľa za mesiac, s každým zadávateľom bola uzavretá zmluva a po ukončení účtovného obdobia bola zaslaná faktúra, pričom niektoré obchody boli na základe požiadavky odporcu aj bártrové. Činnosť navrhovateľa bola pri obstarávaní bártrovej reklamy ako pri obstaraní štandardne hradenej reklamy a navyše bolo úlohou navrhovateľa vyhľadať osobitnú špecifikáciu tovaru podľa zadania odporcu (čo si mohlo vyžadovať úsilie navyše). V zásade medzi reklamou za finančnú odplatu a barterom sa pri systéme predaja dodržiavajú rovnaké podmienky, teda vyhľadanie klienta, mediálne plánovanie, zabezpečenie odvysielania reklamy a zhodnotenie celého obchodného prípadu. Zmluva o výhradnom obchodnom zastúpení uzavretá s odporcom nešpecifikovala osobitné prípady bártrových obchodov, ide o štandardný obchodný prípad, ktorého jediným rozdielom je skutočnosť, že finančné plnenie je nahradené formou plnenia tovarom alebo službou. Províziu z bártrových obchodov si navrhovateľ vzhľadom na finančnú situáciu odporcu neúčtoval, mal za to, že to bude riešené ako osobitný obchodný prípad.

Svedok Ing. Aleš Diko vo svojej výpovedi uviedol, že asi od septembra 1996 do mája 2006 bol zamestnaný u navrhovateľa ako obchodný manažér. On robil kalkuláciu odstupného (ktoré je v spise na čl. 61) tak, že vychádzal z provízie za platenú reklamu, čiže išlo o reklamu, ktorú klienti zaplatili finančnými prostriedkami a sumy vybral z vyúčtovania, ktoré každomesačne na konci mesiaca odovzdával odporcovi. V stĺpci "paid" sú uvedené platené reklamy finančnými prostriedkami a v stĺpci "barter" sú uvedené tie reklamy, za ktoré neboli poskytnuté finančné prostriedky, ale nejaké iné plnenie (tieto vybral z vyúčtovaní reklamy za mesiac, kde bola uvedená suma 0,-Sk - čo bol barter) a ocenil toto plnenie podľa cenníka tak, akoby išlo o platenú reklamu finančnými prostriedkami, z toho určil cenu barterov za mesiac, tú znížil o 50 %. Výpočet urobil spätne za 5 rokov, vypočítal priemernú ročnú províziu a tak stanovil konečnú sumu vo výške 26.175.536,98 Sk. Pri výpočte odstupného vychádzal zo skutočne

odvysielanej reklamy. Pri stanovovaní odmeny za bártrovú reklamu vychádzal zo scenárov reklamy za daný mesiac, ktoré boli podkladom pre vysielanie reklamy v danom mesiaci. Pri platenej reklame vždy na konci mesiaca s odporcom navrhovateľ odsúhlasoval vyúčtovanie reklamy a z nej sa určila provízia navrhovateľa. Pri výpočte odstupného svedok vychádzal z týchto odsúhlasených provízií. Monitorovanie odvysielanej reklamy si navrhovateľ robil jednak sám interne počúvaním rádia a jednak priebežne dostával monitoringy od externých monitoringových agentúr. Niektoré väčšie reklamné agentúry si robili samy monitoring, a keď vznikol problém tak to navrhovateľovi reklamovali (takých bolo málo, pretože spolupráca s odporcom prebiehala veľmi dobre, čo sa týkalo odvysielania reklamy). Odporca navrhovateľovi vystavoval faktúry na základe dokumentov navrhovateľa o odvysielanej reklame za daný mesiac, boli tam vyčíslené celkové sumy pre jednotlivé okruhy, provízia navrhovateľa a tá bola odrátaná z celkovej sumy za odvysielanú reklamu, čo bol podklad pre fakturáciu odporcu. Z týchto dokumentov svedok vychádzal aj pri určení výšky odstupného. Po skončení spolupráce navrhovateľa s odporcom vlastne navrhovateľ nemohol pre dohodu v zmluve vykonávať činnosť pre iné osoby tak svedok vlastne aj s ostatnými zamestnancami nemal čo u navrhovateľa robiť a pracovný pomer ukončil. Spoluprácu mu ponúkla aj spoločnosť Media SRo, ale prijať ponuku sa mu nezdalo fér, preto spoluprácu odmietol. Svedok uviedol, že má vedomosť o tom, že takto kontaktovali aj niektorých iných zamestnancov navrhovateľa. Ďalej uviedol, že činnosť navrhovateľa pri sprostredkovaní reklamy za finančné plnenie aj za iné plnenie prebiehala v podstate rovnako, preto vo všeobecnosti uviedol, že keď prišla požiadavka od klienta alebo od agentúry, príp. na základe akvizície navrhovateľa u klientov a agentúr, došlo k dohode, že odporca odvysielala reklamu, potom sa začal celý proces, že navrhovateľ dostal od klienta nejakú požiadavku na termíny, cieľové skupiny, ďalšie faktory, ktoré mali ovplyvniť presný čas odvysielania jednotlivých spotov a jej nasadenie, na základe tohto navrhovateľ prostredníctvom svojho systému vypracoval návrh rozloženia kampane. Potom nastal taký schvaľovací proces s klientom. Keď mal navrhovateľ schválený média plán, klient dostal od navrhovateľa na podpis obchodnú zmluvu s presnými zaradeniami jednotlivých spotov, na základe tejto zmluvy už bolo dohodnuté odvysielanie reklamy, na jej základe potom vznikali scenáre reklamy, ktoré navrhovateľ posielal odporcovi ako podklad pre odvysielanie reklamy. Niekedy bolo treba zabezpečiť aj výrobu reklamných spotov, resp. bolo treba dávať pozor, aby v jednotlivých blokoch nebola presiahnutá 3 % hranica stanovená pre reklamu na deň a po odvysielaní reklamy navrhovateľ mesačne vyúčtoval klientovi odvysielanú reklamu u odporcu, a táto fakturácia potom išla do podkladov pre vyúčtovanie odporcu. Toto vyúčtovanie sa s odporcom schvaľovalo vždy a na základe schváleného vyúčtovania vznikla faktúra vystavená odporcom na navrhovateľa za odvysielanú reklamu, ktorá už bola znížená o províziu navrhovateľa.

Svedkyňa Ing. Z. G. vo svojej výpovedi uviedla, že v období od 15.1.1995 do 31.7.2006 pracovala u odporcu ako vedúca finančného odboru odporcu a jej náplňou, okrem iného, bolo aj zúčtovanie reklamy s agentúrami, ktoré pre odporcu zabezpečovali reklamu. V prvých mesiacoch r. 1995 to bola spoločnosť Rádio Média a firma K., potom bola verejná súťaž a nastúpil navrhovateľ, ktorý bol výlučným sprostredkovateľom - zabezpečovateľom reklamy pre odporcu až do r. 2005. Svedkyňa robila celkové zúčtovania s navrhovateľom a jej kolegynou z marketingu odporcu sledovali odvysielanie reklamy na základe scenárov, ktoré prišli od navrhovateľa a zabezpečovali vysielanie reklamy. Po tom svedkyňa dostala podklady od nich o odvysielanej reklame a od navrhovateľa dostávala podklady v cenách, ktoré boli účtované klientom podľa cenníka, príp. skutočné ceny, ktoré boli účtované klientom, pretože niektoré veľké agentúry mali množstevné rabaty alebo dostávala aj iné ceny, ktoré boli odsúhlasené odporcom. Z cenníkovej ceny vypočítala províziu navrhovateľa, ktorá sa potom odrátala od ceny fakturovanej klientom a od odporcu išla následne faktúra na uhradenie navrhovateľovi, ktorá bola vlastne výslednom odpočítania provízie od reálne zaplatenej ceny reklamy od klienta. Toto bolo odsúhlasené, pretože svedkyňa dostávala od odporcu cenníkové ceny odvysielanej reklamy a od navrhovateľa dostávala kompletne aj cenníkové ceny, aj rabaty, aj výsledné čiastky, z čoho svedkyňa potom odpočítavala províziu. Výsledkom bola faktúra + DPH pre navrhovateľa. Tento postup bol len pri reklamách, ktoré boli reálne hradené financiami, pretože v tom čase si navrhovateľ neuplatňoval províziu z bártrových obchodov. Bol to výsledok podľa svedkyne nejakej dohody medzi navrhovateľom a odporcom, lebo odporca bol v zlej finančnej situácii, čo bol dôvod, že niektoré obchody boli riešené barterom. Išlo vlastne len od odklad plnenia, pretože stále sa verilo, že rozhlas sa dostane z tejto situácie. Svedkyňa robila zúčtovania aj pre predchádzajúceho obchodného partnera zabezpečujúceho reklamu, ale bolo to na inej báze, lebo vtedy nemala kontakty so zástupcami týchto spoločností a podklady na fakturáciu dostávala len z obchodného oddelenia odporcu a spätne chodili z týchto spoločností faktúry na provízie. Vtedy išlo o reklamu však v nižších objemoch, rádovo cca 200. - 300. tisíc mesačne, ako boli obraty zabezpečované navrhovateľom (miliónové čiastky), tie spoločnosti, ktoré reklamu zabezpečovali boli

dve. Z ekonomického hľadiska podľa svedkyne bol systém práce s navrhovateľom omnoho prehľadnejší a čistejší. Po skončení spolupráce navrhovateľa s odporcom v rámci novej spolupráce s Média SRo čerpal odporca skúsenosti navrhovateľa a ešte v prvých mesiacoch činnosti Média SRo sa vysielala reklama, ktorú ešte nakontrahoval navrhovateľ, okrem toho navrhovateľ rozšíril databázu klientov a z tohto čerpal aj Média SRo pri zabezpečovaní klientov a túto databázu využívala. Túto klientelu budoval pre rozhlas navrhovateľ, dohodol spoluprácu pre odporcu s veľkými reklamnými agentúrami, čo bola hlavná skupina rozbiehajúcej sa Média SRo. Táto čerpal aj údaje zo systému navrhovateľa, ktorý bol veľmi prehľadný a dobrý a pri vyberaní software pre Média SRo do ponúkaných software odporca žiadal zapracovať niektoré veci, ktoré mal navrhovateľ vo svojom software. Po skončení spolupráce s navrhovateľom mal odporca tendenciu získať jej zamestnancov. Svedkyňa sa aj vyjadrila k vystaveniu fa. č. 7111002121 na 18.051.610,10 Sk, ku ktorej uviedla, že túto faktúru vystavovala na základe pokynu nadriadených, bola vystavená na základe spolupráce z navrhovateľom aká prebiehala dovtedy s tým, že hoci plán v r. 2003, ktorý sa každoročne stanovoval na ročný finančný objem reklamy podľa požiadaviek odporcu a možnosti navrhovateľa nebol celkom dodržaný, lebo bol nadsadený, mala faktúru vystaviť na plánovaný objem reklamy, pretože sa predpokladalo vzhľadom na predchádzajúcu spoluprácu, že sa to v budúcom roku nejako vyrovná. Táto faktúra nebola vystavená štandardným spôsobom ako ostatné fakturácie, bola to len fakturácia do dohodnutého objemu pre rok 2003 a nebola podložená odvysielanou reklamou. Agentúrny rabat bol vypočítaný cez ekonomický systém, teda bol priznaný aj za neodvysielanú reklamu. V predchádzajúcich rokoch bol plán dodržaný, dokonca v niektorých rokoch bol aj prekročený, pričom vždy sa fakturoval skutočne dosiahnutý objem reklamy. Navrhovateľ si začal po daní výpovede zo zmluvy uplatňovať u odporcu aj províziu za tzv. bártrovú reklamu odporca mal spočiatku k tomu odmietavý postoj neskôr preberal, ktoré bartre sú oprávnené a týkajú sa vlastne činnosti odporcu a ktoré nie. Tie, ktoré priamo nadväzovali na činnosť a podujatia rozhlasu, tie sa vylúčili s tým, že z týchto barterov nie je nárok na províziu, lebo to boli zabezpečené podujatia, na ktorých sa navrhovateľ s odporcom spolupodieľali. Navrhovateľ robil akvizície aj pre bartrové reklamy odporcu teda kompletne všetko, bez ohľadu na to, či bola reklama platená alebo bártrová. Svedkyňa sa vo svojej výpovedi vyjadrila aj k porovnaní spolupráce odporcu s navrhovateľom a jeho predchodcom Radiomedia tak, že vtedy (pred navrhovateľom) pracovali pre odporcu dve agentúry a po nástupe navrhovateľa sa rádovo zvýšili príjmy z reklamy, zvýšil sa i prehľad o obchodoch a zaviedla sa spolupráca s veľkými agentúrami, z ktorej spolupráce čerpal neskôr aj Média SRo po skončení spolupráce odporcu s navrhovateľom. Svedkyňa veľmi ocenila na spolupráci s navrhovateľom vzťahy a prístup navrhovateľa v období, keď bolo u odporcu pred výplatami, v zlej finančnej situácii, vtedy svedkyňa len na základe telefonátu docielila uhradenie prostriedkov od navrhovateľa aj pred splatnosťou faktúry.

Podľa § 261 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka tretia časť Obchod. zákonníka upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti. Touto časťou zákona sa spravujú takisto záväzkové vzťahy medzi subjektom verejného práva, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky a podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti.

Podľa § 669 ods. 1 Obchodného zákonníka obchodný zástupca má v prípade skončenia zmluvy právo na odstúpenie, ak:

- a) pre zastúpeného získal nových zákazníkov alebo významne rozvinul obchod s doterajšími zákazníkmi a zastúpený má podstatné výhody vyplývajúce z obchodov s nimi a
- b) vyplatenie odstúpeného s prihliadnutím na všetky okolnosti, najmä na províziu, ktorú obchodný zástupca stráca a ktorá vyplýva z obchodov uskutočnených s týmito zákazníkmi, je spravodlivé; tieto okolnosti zahŕňajú aj použitie alebo nepoužitie konkurenčnej doložky podľa § 672a.

Podľa ust. § 669 ods. 2 Obchodného zákonníka výška odstúpeného nesmie prekročiť priemernú ročnú províziu vypočítanú z priemeru provízií získaných obchodným zástupcom v priebehu posledných piatich rokov; ak zmluva trvala menej ako päť rokov, výška odstúpeného sa vypočíta z priemeru provízií za celé zmluvné obdobie.

Podľa ust. § 669 ods. 5 Obchodného zákonníka právo obchodného zástupcu na odstúpenie podľa odseku 1 zanikne, ak do jedného roka od skončenia zmluvy neoznámí zastúpenému, že uplatňuje svoje práva.

Podľa ust. § 669a písm. a) Obchodného zákonníka právo na odstúpenie nevznikne, ak zastúpený odstúpil od zmluvy pre porušenie zmluvného záväzku obchodným zástupcom, ktoré zakladá právo na odstúpenie od zmluvy.

Podľa ust. § 267 ods. 1 Obchodného zákonníka ak je neplatnosť právneho úkonu ustanovená na ochranu niektorého účastníka, môže sa tejto neplatnosti dovolávať iba tento účastník.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že dňa 17.3.1995 uzavreli medzi sebou navrhovateľ ako obchodný zástupca a odporca ako zastúpený Zmluvu o výhradnom obchodnom zastúpení, predmetom ktorej bol (ako už bolo vyššie uvedené) záväzok navrhovateľa najmä vyvíjať aktivity, ktoré budú smerovať k uzatváraniu obchodov o predaji vysielacieho času odporcu určeného na reklamu a na sponzoring, prípadne k sprostredkovaniu takýchto obchodov a za tým účelom vyhľadávať záujemcov o uzavretie obchodov (zmlúv), uzatvárať obchody a zmluvy s fyzickými alebo právnickými osobami pri napĺňaní podmienok obchodného zastupovania odporcu, za čo mu bol odporca povinný platiť províziu ako bolo uvedené v čl. IV Zmluvy. Ako vyplynulo z obsahu zmluvy (najmä dodatku č. 9) zmluva bola uzavretá na dobu určitú do 31.12.2007 s tým, že podľa čl. I bod 1.2. Zmluvy bola táto zmluva uzavretá ako zmluva o výhradnom obchodnom zastúpení pri predaji reklamného času a podľa čl. III. bod 3.6 nesmel navrhovateľ aktivity, ktoré sú predmetom zmluvy vykonávať priamo alebo nepriamo pre iné elektronické médiá.

Súd sa zaoberal platnosťou tejto zmluvy. Tak ako navrhovateľ tak aj odporca počas konania zhodne uvádzali, že zmluvu považujú za platný právny úkon uzavretý v súlade s ust. § 37 Obč. zákonníka, spĺňajúci všetky požiadavky na slobodný, vážny, zrozumiteľný a určitý prejav vôle zmluvných strán. Poukázali na rozhodovaciu prax ÚS SR, ktorá preferuje ako základné výkladové pravidlo právnych úkonov pravidlo preferencie platnosti príslušného právneho úkonu, podľa ktorého základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Súd posúdil danú zmluvu tak z pohľadu ustanovenia § 37 Občianskeho zákonníka ako aj ust. § 652 a nasl. Obchodného zákonníka a dospel k záveru, že predmetná Zmluva o výhradnom obchodnom zastúpení zo dňa 17.3.1995 v znení jej dodatkov č. 1 až 22 je platným právnym úkonom, spĺňajúcim požiadavky na slobodný, vážny, zrozumiteľný a určitý prejav vôle zmluvných strán, ktorá má všetky podstatné náležitosti zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení. Ako zhodne uviedli účastníci konania, vzhľadom na fakt, že navrhovateľ a odporca zmluvu riadne plnili počas takmer 10 ročného obdobia a až do výpovede medzi nimi nedochádzalo k nejasnostiam a nezrovnalostiam pri jej výklade, nemožno mať pochybnosti o určitosti a zrozumiteľnosti jej obsahu. Zmluva neobsahuje také nejasnosti alebo nezrovnalosti, ktoré by nebolo možné riešiť použitím výkladových pravidiel zakotvených v ustanovení § 266 Obchodného zákonníka. U. a vážnosť vôle žiadny z účastníkov zmluvy nespochybňoval a v konaní neboli preukázané, ani produkované, žiadne skutočnosti, ktoré by akýmkoľvek spôsobom slobodu a vážnosť vôle zmluvných strán spochybňovali. Naopak, osoby podpisujúce zmluvu za obidve zmluvné strany, pán O. a pán T. jej podpísanie potvrdili a potvrdili jej bezproblémové plnenie.

Predmetnú zmluvu podľa predložených listinných dôkazov (výpoveď zmluvy a následná i výpovedi predchádzajúca vzájomná korešpondencia účastníkov konania) odporca dňa 31.3.2005 vypovedal z dôvodu neuhradenia fa. č. XXXXXXXXXXXX, fa. č. XXXXXXXXXXXX, fa. č. XXXXXXXXXXXX, fa. č. XXXXXXXXXXXX a fa. č. XXXXXXXXXXXX zo strany navrhovateľa, a to aj napriek upomienke zo dňa 15.3.2005. Platnosť tejto výpovede navrhovateľ najskôr spochybnil v samotnom návrhu na začatie konania ako aj v samostatnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 32 Cb 502/05, avšak neskôr od tvrdenia neplatnosti výpovede upustil a návrh na určenie neplatnosti výpovede v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb 502/05 zobral späť. Podľa tvrdenia navrhovateľa výpovedná lehota uplynula dňa 30.9.2005. Odporca uplynutie výpovednej lehoty ku dňu 30.9.2015 potvrdil, preto ho súd považoval za nesporné. Navrhovateľ sa neplatnosti výpovede po späťvzatí návrhu v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb 502/05 ďalej nedomáhal a svoj nárok oprel o skutočnosť, že platnosť výpovede uznal. Odporca zastával v konaní konštantný názor o platnosti výpovede. Tvrdil, že výpoveď je platná a bola daná v súlade s bodom 5.2 zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení. Vzhľadom na skutočnosť, že právny vzťah medzi účastníkmi sa v zmysle ust. § 261 Obchodného zákonníka ako aj voľby zákona vyjadrenej v záhlaví zmluvy riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, posudzoval súd platnosť výpovede podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Podľa ust. § 267 ods. 1 Obchodného zákonníka ak je neplatnosť právneho úkonu ustanovená na ochranu niektorého účastníka, môže sa tejto neplatnosti dovolávať iba tento účastník. V obchodných vzťahoch sa rozlišuje absolútna a relatívna neplatnosť, pričom každý dôvod neplatnosti právneho úkonu je potrebné posudzovať podľa toho, či je ustanovený na ochranu len jedného účastníka, alebo nie. Domáhať sa neplatnosti môže len ten účastník právneho vzťahu, ktorého záujmy boli dôvodom neplatnosti dotknuté. V danom prípade sa dôvod neplatnosti

výpovede týkal iba ochrany strany, ktorá zmluvu nevypovedala, teda navrhovateľa. Dôsledkom tejto relatívnej neplatnosti preto je, že pokiaľ sa navrhovateľ neplatnosti výpovede nedomáha, nie je možné rozhodnúť o neplatnosti výpovede bez takéhoto návrhu a výpoveď sa musí považovať za platnú. Pri posudzovaní platnosti výpovede rovnako prichádza do úvahy výkladové pravidlo preferencie platnosti príslušného právneho úkonu. Z uvedeného dôvodu súd nepovažoval za účelné zaoberať sa ďalšími dôvodmi platnosti výpovede a výpoveď danú odporcom považoval v rámci posúdenia predbežnej otázky skončenia zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení za platnú. V konaní nebolo preukázané, že neboli splnené podmienky na vypovedanie zmluvy a navrhovateľ nebol v omeškaní s finančnými záväzkami po dobu troch po sebe nasledujúcich mesiacov.

S prihliadnutím na vyššie uvedené možno konštatovať, že dňom 30.9.2005 skončila účinnosť Zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení, ktorú medzi sebou dňa 17.3.1995 navrhovateľ s odporcom uzavreli.

Z vyššie cit. kogentného ustanovenia § 669 Obchodného zákonníka vyplýva, že v prípade skončenia zmluvy o obchodnom zastúpení má obchodný zástupca nárok na odstúpné, pokiaľ pre zastúpeného získal nových zákazníkov alebo významne rozvinul obchod s doterajšími zákazníkmi a zastúpený má podstatné výhody vyplývajúce z obchodov s nimi a súčasne je vyplatenie odstúpného s prihliadnutím na všetky okolnosti, najmä na províziu, ktorú obchodný zástupca stráca, a ktorá vyplýva z obchodov uskutočnených s týmito zákazníkmi spravodlivé; tieto okolnosti zahŕňajú aj použitie alebo nepoužitie konkurenčnej doložky. Výška odstúpného však nesmie prekročiť ročnú províziu vypočítanú z ročného priemeru odmien získaných obchodným zástupcom v priebehu posledných piatich rokov. Ak zmluva trvala menej ako päť rokov, výška sa vypočíta z priemeru odmien za celé zmluvné obdobie. Prípady kedy nárok na odstúpné nevznikne kogentne upravuje § 669a Obchodného zákonníka.

Podľa ust. § 669a Obchodného zákonníka právo na odstúpné nevznikne, ak

- a) zastúpený odstúpil od zmluvy pre porušenie zmluvného záväzku obchodným zástupcom, ktoré zakladá právo na odstúpenie od zmluvy,
- b) obchodný zástupca skončil zmluvu a toto skončenie nie je odôvodnené okolnosťami na strane zastúpeného alebo vekom, invaliditou, alebo chorobou obchodného zástupcu a ak od neho nemožno spravodlivo požadovať pokračovanie v činnosti,
- c) podľa dohody so zastúpeným obchodný zástupca prevedie práva a povinnosti zo zmluvy na tretiu osobu.

V predmetnej veci nedošlo zo strany odporcu ako zastúpeného k odstúpeniu od zmluvy (ako je uvedené v § 669a písm. a) Obch. zákonníka, ale odporca zmluvu vypovedal, ani nedošlo k ukončeniu zmluvy o obchodnom zastúpení z ďalších dôvodov uvedených v § 669a Obchodného zákonníka, preto v danom prípade, ak sú splnené podmienky uvedené v ust. § 669 Obchodného zákonníka, došlo k vzniku nároku navrhovateľa na odstúpné. Súd sa nestotožnil s tvrdením odporcu o nesprávnom prevzatí textu smernice Rady č. 86/653/EHS o koordinácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa samostatných obchodných zástupcov z 18. decembra 1986, konkrétnej jej článkov 17 a 18 do národného práva. Rovnako sa nestotožnil s názorom odporcu, že v súlade so smernicou na to, aby nárok na odstúpné nevznikol, je aj taký postup, keď zastúpený ukončí zmluvu inou formou skončenia zmluvy ako je okamžité skončenie podľa národného práva a postačuje, ak dôvod, pre ktorý bola zmluva ukončená by ho oprávňoval aj k okamžitému skončeniu zmluvy o obchodnom zastúpení. Takýto názor nemá oporu v právnom poriadku. Ako v tomto smere uviedol NS SR súd opätovne uvádza, že v ustanovení § 669a Obch. zák. zákon rieši výhradne otázku odstúpného po odstúpení od zmluvy (písmeno a/), skončení zmluvy odôvodnenými okolnosťami (písm. b/), pri prevode práv a povinností zo zmluvy na tretiu osobu (písm. c/). Len v týchto presne zákonom špecificky určených prípadoch nevznikne právo na odstúpné. Nie je možné pri takomto prísne a zrejme určenej okolnosti vylučujúcej právo na odstúpné použiť analogický výklad aplikovania § 669a písm. a) Obch. zák. aj na termín, ktorý nemožno zahrnúť pod pojem odstúpenie od zmluvy, a to vypovedanie zmluvy. Smernica Rady č. 86/653/EHS je priamo súčasťou právneho poriadku, Obchodného zákonníka, ktorý ustanovením § 774a Obch. zák. prebral túto normu priamo, a ktorá tvorí jeho prílohu a súčasne články 17 a 18 v danom konkrétnom prípade sú transformované v ustanoveniach §§ 669 a 669a Obch. zák. Transformáciou ustanovení článkov smernice Rady priamo do ustanovení Obchodného zákonníka členského štátu (Slovenskej republiky) v preklade jazyka členského štátu spôsobuje, že pri jeho aplikovaní platí verzia v jazyku príslušného členského štátu a výklad takéhoto ustanovenia patrí príslušnému národnému súdu členského štátu.

Uplatnenie zásady nepriameho účinku noriem úniového práva nesmie viesť k výkladu vnútroštátneho práva contra legem, čo by bol prípad akceptácie výkladu prezentovaného odporcom.

Dôvody, ktoré musia byť splnené, aby nárok na odstúpné obchodnému zástupcovi pri skončení zmluvy vznikol, sú uvedené v ust. § 669 ods. 1 Obchodného zákonníka. Z vykonaného dokazovania - najmä z výsluchu svedkov p. T., p. J., p. G., z výsluchu štatutárneho zástupcu navrhovateľa, z listinného dôkazu - čestného vyhlásenia p. O. spísaného vo forme notárskej zápisnice, ako aj z analýzy predaja reklamného času okruhov odporcu, prehľadov najväčších inzerentov - reklamných agentúr z časopisu Stratégie a predložených Zmlúv o spolupráci uzavretých navrhovateľom s UNIMEDIA, s.r.o., s The Média Edge, s.r.o. i OMD Slovakia, s.r.o., ako aj z prehľadu kampaní UNIMEDIA s.r.o. uskutočnených cez odporcu v roku 2006, súd dospel k záveru, že predpoklady pre vznik nároku na odstúpné uvedené v § 669 Obchodného zákonníka na strane navrhovateľa sú v danom prípade splnené.

Počas vyše 10 ročnej činnosti v prospech odporcu získal navrhovateľ pre odporcu množstvo nových zákazníkov a významne rozvinul obchod s jej dovtedajšími zákazníkmi, pričom ako vyplynulo z výpovede p. T. a p. G. výrazne zmenil, sprehľadnil a zefektívnil spoluprácu s odporcom oproti predchádzajúcej spolupráci odporcu so spoločnosťou Radiomedia s.r.o. Navrhovateľ získal ako uviedla svedkyňa Rapošová pre odporcu množstvo nových klientov, uzavrel zmluvy s veľkými mediálnymi agentúrami, ako je najmä UNIMEDIA s.r.o., ktorá je ako vyplýva z prehľadov najväčších inzerentov poprednou agentúrou v tejto oblasti v Slovenskej republike a táto agentúra s odporcom v reklamnej oblasti spolupracovala aj po ukončení zmluvy výpoveďou (napr. rok 2006 mala reklamu v objeme 50 % z celkového objemu platenej reklamy u odporcu), ďalej OMD Slovakia, s.r.o. a The Média Edge, s.r.o. Rovnako svedkovia preukázali (a vyplýva to aj z predloženej analýzy predaja reklamného času odporcu), že navrhovateľ výrazne zlepšil obchodné vzťahy aj s dovtedajšími zákazníkmi a niekoľkonásobne zvýšil odporcovi obrat z tržby z reklamy, hoci naopak počúvanosť okruhov odporcu klesala. Už za prvých 9 mesiacov pôsobenia navrhovateľa sa dosiahol obrat vo výške cca 44 mil. Sk. Navrhovateľ súdu predložil prehľad scenárov reklám v rokoch 2001-2005 a prehľad tzv. barterových reklám, ktoré pre odporcu sprostredkoval, a z ktorých vlastne aj určil výšku odstúpného ako bude uvedené nižšie.

Súd preto považoval priznanie odstúpného s prihliadnutím na všetky okolnosti zmluvného vzťahu aj za spravodlivé, teda spĺňajúce aj podmienku uvedenú v § 669 ods. 1 písm. b) Obchodného zákonníka. Dôvodom tohto záveru je jednak skutočnosť vyplývajúca zo zmluvy o obchodnom zastúpení, ktorá obsahovala pre navrhovateľa zákaz vykonávať činnosť pre iné elektronické médiá, (teda že navrhovateľ počas obdobia 10 rokov vykonával činnosť výlučne pre odporcu a jemu prispôbil aj svoj software i celkovo svoj systém činnosti) a obsahovala aj tzv. konkurenčnú doložku, podľa ktorej ešte po ukončení zmluvy 24 mesiacov nesmel navrhovateľ vykonávať činnosť pre iné elektronické médiá s pokrytím viac ako 25 % územia SR. Navrhovateľ teda počas 10 rokov výlučne existoval z provízie platenej odporcom podľa predmetnej zmluvy, teda ukončením zmluvy s prihliadnutím na konkurenčnú doložku (bod 5.4 zmluvy doplnený dodatkom č. 21 k zmluve) v trvaní 2 rokov, navrhovateľ výrazne stratil príjem, resp. stratil celý svoj zdroj príjmov, pričom na získanie nových zdrojov príjmov mal zmluvou obmedzené možnosti počas minimálne prvých 2 rokov po skončení zmluvy. V praxi sa ukázalo, že navrhovateľ sa vzhľadom na tieto obmedzenia nedokázal ďalej na reklamnom trhu uplatniť, o čom svedčí aj rozhodnutie súdu o oslobodení od súdnych poplatkov. Súd sa nestotožnil s tvrdením odporcu, že vyplatenie odstúpného je s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu nespravodlivé. Odporca poukazoval na skutočnosť, že zmluvu s navrhovateľom ukončil pre hrubé porušenie zmluvy zo strany navrhovateľa, keď tento dlhodobo neplnil svoje finančné záväzky voči nemu. Podľa neho zmyslom právnej úpravy je, aby obchodný zástupca nemal nárok na odstúpné v prípade, ak bola zmluva ukončená zo strany zastúpeného pre hrubé porušenie zmluvy obchodným zástupcom. Súd v tomto smere uvádza, že zmyslom právnej úpravy odstúpného je ochrana obchodného zástupcu po skončení zmluvy. Uvedený názor bol prezentovaný aj vo viacerých rozhodnutiach Súdneho dvora EÚ (viď napr. rozsudok z 09.11.2000, Ingmar GB, C-381/98, bod 21 a 24.). Zákon medzi hlavné okolnosti spravodlivého vyplatenia odstúpného, na ktoré je súd povinný prihliadnúť pri priznaní nároku na odstúpné, uvádza, že je to najmä provízia, ktorú obchodný zástupca stráca ako aj použitie alebo nepoužitie konkurenčnej doložky. Súd musí zohľadniť celkové pôsobenie obchodného zástupcu počas trvania zmluvy. V konaní nebolo preukázané, že by navrhovateľ porušoval zmluvu úmyselne. Ako dôvod neplatenia uviedol jednak spornosť jednej z faktúr (fa. č. 7111002121 vo výške 18.051.610,10 Sk - 599.203,68 EUR) a na druhej strane to bola zlá platobná disciplína zadávateľov reklamy, keď títo uprednostňovali platby vysielateľom reklamy s väčším podielom na reklamnom trhu, na čo navrhovateľ odporcu upozorňoval. V tomto smere

nemožno nezohľadniť ani skutočnosť, že navrhovateľ evidoval voči odporcovi svoje nároky na provízie z bartrových obchodov. O skutočnosti, že sporové strany o týchto skutočnostiach rokovali už pred zaslaním výpovede svedčí listinný dôkaz - notárska zápisnica N 223/2008, Nz 56963/2008, NCRIs 56456/2008 spísaná Mgr. Janou Borovičkovou, ktorou bolo osvedčené vyhlásenie p. P.. Súd zobral do úvahy aj skutočnosť, že navrhovateľ pri stanovení výšky provízie z bartrových obchodov ponížil základ na výpočet odstupného na polovicu, t.j. neuplatňoval si odstupné v plnej výške.

Ďalšou skutočnosťou zdôvodňujúcou spravodlivosť priznania odstupného je i tá skutočnosť, ktorá vyplýva z prehľadu nákladov navrhovateľa na software a na vykonané prieskumy trhu so zameraním na potreby odporcu, že navrhovateľ pri vykonávaní obchodnej činnosti podľa zmluvy o obchodnom zastúpení vynaložil náklady na vypracovanie vlastného software výlučne pre potreby odporcu (ako uviedla aj svedkyňa p. G. nástupca navrhovateľa v spolupráci s odporcom po skončení zmluvy čerpal údaje zo systému navrhovateľa, ktorý bol veľmi prehľadný a dobrý a pri vyberaní software pre novú spoločnosť odporca výslovne žiadal zapracovať do softwaru niektoré veci, ktoré mal v software navrhovateľ) a vynaložil náklady na vykonanie prieskumov, ktoré taktiež nie sú použiteľné pre iné subjekty len pre odporcu.

Z vyššie uvedených skutočností teda súd dovodil jednoznačný záver o existencii nároku navrhovateľa na priznanie odstupného podľa ust. § 669 Obchodného zákonníka. V neposlednom rade viazanosť súdu rozsudkom ESLP nedovoľuje súdu posúdiť priznanie odstupného s prihliadnutím na všetky okolnosti zmluvného vzťahu inak ako tomu bolo v jeho predchádzajúcom rozsudku. Súd musí rešpektovať názor ESLP podľa ktorého, jedným zo základných prvkov vlády práva je princíp právnej istoty, ktorý okrem iného vyžaduje, aby v prípade, keď súdy rozhodnú vo veci s konečnou platnosťou, ich rozhodnutie nebolo viac spochybňované. Tento princíp neumožňuje účastníkom konania, aby sa dožadovali obnovy konania iba z dôvodu opätovného prejednania a nového rozhodnutia vo veci. Konštatované porušenie základných ľudských práv navrhovateľa spočívalo práve v porušení týchto princípov, keď ESLP skonštatoval, že v predmetnom prípade neexistovali žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali zásah do právoplatného a záväzného rozsudku v prospech sťažujúcej sa spoločnosti. Tento zásah bol v rozpore s princípom právnej istoty ako aj rovnosti zbraní. Uvedená skutočnosť zaväzuje súd posúdiť uplatňovaný nárok navrhovateľa rovnako ako tomu bolo v predchádzajúcich rozsudkoch, ktoré boli v dôsledku porušenia základných práv navrhovateľa zrušené.

V súlade s citovaným ust. § 669 ods. 5 Obchodného zákonníka navrhovateľ listom zo dňa 5.12.2005 vyzval odporcu na úhradu odstupného vo výške 26.175.536,98 Sk (868.868,65 EUR) a dňa 1.6.2006, teda ešte v zákonom stanovenej jedno ročnej prekluzívnej lehote od skončenia zmluvy, podal návrh na zaplatenie odstupného na súd. Províziu navrhovateľ vypočítal (tak ako uviedol svedok p. Diko, ktorý výpočet zostavoval a uviedol presne z ktorých údajov pri výpočte vychádzal) ako ročnú províziu z priemeru provízií získaných navrhovateľom v priebehu posledných piatich rokov trvania zmluvy, teda zo súčtu provízií za X/2000-IX/2001 - 24.169.653,84 Sk (802.285,53 EUR), súčtu provízií za obdobie X/2001-IX/2002 - 31.554.314,13 Sk (1.047.411,34 EUR), súčtu provízií za obdobie X/2002- IX/2003 - 26.474.149,90 Sk (878.780,78 EUR), súčtu provízií za obdobie X/2003- IX/2004 - 26.953.770,09 Sk (894.701,26 EUR), súčtu provízií za obdobie X/2004-IX/2005 - 21.725.796,92 Sk (721.164,34 EUR), z ktorých určil navrhovateľ priemernú ročnú províziu vo výške 26.175.536,98 Sk (868.868,65 EUR). Do priemernej provízie zahrnul navrhovateľ aj provízie z nefinančných plnení (tzv. bartre), ktoré odporca neoprávnene vo svojej fakturácii nezohľadňoval. Za obdobie X/2000-IX/2001 - boli zarátané bartre celkom vo výške 4.095.057,02 Sk (135.930,99 EUR), za obdobie X/2001-IX/2002 - boli zarátané bartre celkom vo výške 9.135.781,21 Sk (303.252,38 EUR), za obdobie X/2002-IX/2003 - boli zarátané bartre celkom vo výške 10.888.064,50 Sk (361.417,53 EUR), za obdobie X/2003-IX/2004 - boli zarátané bartre celkom vo výške 14.181.268,91 Sk (470.731,89 EUR), za obdobie X/2004 - IX/2005 - boli zarátané bartre celkom vo výške 4.566.744,92 Sk (151.588,16 EUR). Podľa § 666 Obchodného zákonníka totiž zastúpený je oprávnený uzavierať obchody, na ktoré sa vzťahuje výhradné obchodné zastúpenie, aj bez súčinnosti obchodného zástupcu, je však povinný, pokiaľ zmluva neurčuje niečo iné, platiť z týchto obchodov obchodnému zástupcovi províziu tak, ako keby sa tieto obchody uzavreli s jeho súčinnosťou.

Uvedené ustanovenie upravuje právo zastúpeného - v danom prípade odporcu - uzavierať obchody, na ktoré sa výhradné obchodné zastúpenie vzťahuje, a to aj bez súčinnosti obchodného zástupcu. V prípade takéhoto postupu zastúpeného je zastúpený však povinný platiť z týchto obchodov obchodnému zástupcovi províziu ako by takýto obchod zabezpečil obchodný zástupca. Na vznik nároku obchodného

zástupcu na províziu sa analogicky použijú ustanovenia § 659 až § 662 Obch. zákonníka. Pokiaľ ide o províziu, ak sa zmluvné strany v zmluve nedohodli inak, má obchodný zástupca nárok na províziu aj z týchto obchodov tak, ako keby boli uzavreté s jeho súčinnosťou. Iná dohoda podľa predchádzajúcej vety musí byť obsiahnutá v zmluve, ktorá musí byť v zmysle § 652 ods. 4 Obchodného zákonníka (resp. ods. 2 - podľa znenia platného v čase uzavretia zmluvy) písomná.

V danom prípade zmluva o výhradnom obchodnom zastúpení uzavretá medzi odporcom a navrhovateľom neobsahuje žiadnu úpravu ohľadne provízie v prípade obchodov, na ktoré sa obchodné zastúpenie v zmysle zmluvy vzťahuje, a ktoré by odporca uzavrel sám, preto sa na takýto prípad použije právna úprava zakotvená v § 666 Obchodného zákonníka. Z tohto dôvodu je rovnako daný nárok navrhovateľa na províziu z reklám, za ktoré nebola daná finančná odplata, ale iné plnenie (tzv. bártrové obchody), ktoré obstaral odporca (v zmluve si zmluvné strany totiž neupravili odlišnú úpravu ako je uvedená v zákone).

Navrhovateľ preto správne do výpočtu provízie zahrnul aj odmenu za tzv. bártrové reklamy (ako vyplýva z výročnej správy odporcu za rok 2006 postupovala tak aj spoločnosť Média SRo, teda účtovala odmenu aj z bártrových reklám), pri ktorých vykonával (ako vyplývalo z výpovede svedkov p. Miku a p. G.) rovnakú činnosť ako pri ostatných reklamách hradených finančnými prostriedkami, hoci za tieto bártrové reklamy si z vlastnej vôle zaúčtoval do výpočtu provízií len províziu vo výške 50 % a správne postupoval ak do výpočtu odstupného zahrnul províziu aj za reklamy obstarané len odporcom.

Súd nemohol zohľadniť výhrady odporcu k účtovaniu provízií z bartrov. Nemožno súhlasiť s názorom odporcu, že zmluva sa nevzťahovala na také činnosti vznikajúce pri predaji vysielacieho času a pri sponzoringu, ktoré si zabezpečoval odporca sám a navrhovateľ nikdy nemal nárok na províziu za tento druh obchodov. Ako súd uviedol vyššie, na vylúčenie účinkov ust. § 666 Obch. zákonníka sa vyžaduje písomná dohoda zmluvných strán. Taktiež samotná skutočnosť, že navrhovateľ si až do výpovede zmluvy nikdy neuplatnil nárok na úhradu provízie za bartre nemá za následok zánik tohto nároku. Vo vzťahu k existencii tohto nároku je bez právneho významu, kedy navrhovateľ prvýkrát tento svoj nárok voči odporcovi uplatnil. Navrhovateľ tvrdil, že sa tohto nároku nikdy platne nevzdal a opak tohto tvrdenia nebol v konaní preukázaný. Nie je významné, čo viedlo navrhovateľa k tomu, prečo svoj nárok na províziu z bartrových obchodov voči odporcovi neuplatňoval. V konaní však bolo výpovedou p. Hanzalíka, výpovedami svedkov p. T., p. J. a p. G. preukázané, že o existencii tohto nároku boli zmluvné strany od samého počiatku uzrozmene. Túto skutočnosť potvrdzuje aj čestné vyhlásenie p. O. spísané vo forme notárskej zápisnice. Z vyhlásenia p. P. spísaného vo forme notárskej zápisnice vyplýva, že strany o účtovaní provízií z bartrov rokovali aj na jeseň 2004. Z dokazovania taktiež vyplývalo, že strany počítali s tým, že navrhovateľ si raz tento svoj nárok voči odporcovi uplatní. Zánik nároku navrhovateľa na províziu z bartrov nemožno dovodiť ani z výkladového pravidla podľa § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka pri zohľadnení praxe zavedenej zmluvnými stranami.

Súd sa nestotožnil ani s názorom odporcu, že samotný spôsob výpočtu uplatnenej provízie za bartrové obchody je špekulatívny keď nevychádza z reálnych hodnôt plnení (tovarov alebo služieb), ktoré odporca získal za poskytnutie svojho vysielacieho času výmenou za tovary alebo služby od klientov. Odporca mal na odvysielanie reklamy na svojich okruhoch stanovený cenník, z ktorého je nespochybniteľná cena reklamy odvysielaná či už za finančné alebo akékoľvek iné protiplnenie. Aj keď skúmanie dodržiavania účtovných a daňových predpisov nepatrí do právomoci súdu a ich dodržiavanie nemá vplyv na existenciu uplatneného nároku, z dokladov nachádzajúcich sa v súdnom spise sp. zn. 32Cb/521/2005 známych súdu z vlastnej činnosti mal súd preukázané, že navrhovateľ podal daňové priznania na DPH týkajúce sa obdobia v ktorých boli faktúry na províziu za bartre vystavené, rovnako mal za preukázané aj zaúčtovanie DPH, pohľadávok na úhradu provízií za bartre ako aj samotnú úhradu tejto DPH. Postup pri výpočte odstupného ozrejmil svedok p. Diko a tento postup zodpovedá zákonu zodpovedajúcemu spôsobu určenia výšky odstupného. Súd preto odstupné vo výške 878.780,78 EUR (26.175.536,98 Sk) ako odstupné určené v správnej výške bez výhrad navrhovateľovi priznal v uplatnenom rozsahu.

Ako je uvedené a zdôvodnené vyššie viazanosť súdu rozsudkom ESLP nedovoľuje súdu posúdiť navrhovateľom uplatnený nárok inak ako tomu bolo v jeho predchádzajúcom rozsudku. Uvedené sa však nevzťahuje na okolnosti, ktoré nastali po vydaní a právoplatnosti uvedených rozsudkov. Z uvedeného dôvodu sa súd zaoberal aj obranou odporcu vznesenou in eventum, že jeho vyššie uvedená obrana bude vyhodnotená ako neúspešná. Táto obrana spočívala v kompenzačnej námietke odporcu voči nárokom

navrhovateľa na úhradu jeho faktúry č. XXXXXXXXXXXX vo výške 18.051.610,10 Sk (599.203,68 EUR) a na úhradu sumy 269.664,90 EUR z jeho faktúry č. XXXXXXXXXXXX vystavenej dňa 30.11.2004 na čiastku 10.956.980,10 Sk (363 705,11 EUR).

Pokiaľ ide o oprávnenosť nároku odporcu na zaplatenie faktúry č. XXXXXXXXXXXX vo výške 18.051.610,10 Sk (599.203,68 EUR) súd uvádza, že bod 4.4 zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení bol pre rok 2003 zmenený Dodatkom č. 18. Ak by sa v zmysle Dodatku č. 18 nedosiahol stanovený príjem z činnosti obchodného zástupcu za rok 2003, došlo by k porušeniu zmluvnej povinnosti navrhovateľa a k vzniku zodpovednosti za ňu a nie k povinnosti navrhovateľa uhradiť tento stanovený príjem odporcovi, ktorá z textu bodu 4.4, ani iných ustanovení zmluvy nevyplýva. Podľa bodu 1.7 zmluvy sa pre zodpovednosť vyžaduje zavinené porušenie povinnosti. Bod 4.9 zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení v znení Dodatku č. 19 prelamuje záväzok žalovaného dodržiavať a garantovať objem z výnosov predaja vysielacieho času Slovenského rozhlasu v prípade ekonomických zmien v oblasti audioreklamy. Nárok odporcu na úhrady tejto faktúry teda nebol a nie je daný. Navyše je potrebné prisvedčiť ku skutočnosti na ktorú poukázal navrhovateľ, a to, že odporca si nárok na zaplatenie sumy 18.051.610,10 Sk (599.203,68 EUR) fakturovanej faktúrou č. XXXXXXXXXXXX nikdy nenárokoval na tom skutkovom základe, že navrhovateľ zavineným konaním porušil zmluvu o výhradnom obchodnom zastúpení a je zodpovedný za škodu tým odporcovi vzniknutú. Ako vyplýva zo samotného textu faktúry, zaplatenie tejto sumy si odporca nárokuje za poskytnutie reklamného času a priestoru za rok 2003 v zmysle dodatku č. 18 k zmluve o výhradnom obchodnom zastúpení. Na pojednávaní dňa 30.11.2015 právny zástupca odporcu taktiež uviedol, že odporca si v rámci procesnej obrany uplatňuje sumu vo výške 599.203,68 EUR, ktorá zodpovedá sume 18.051.610,- Sk, ako nárok odporcu, ktorý bol fakturovaný navrhovateľovi faktúrou č. XXXXXXXXXXXX vystavenou 31.12.2003. Z uvedeného dôvodu sa súd ani nezaoberal námietskou premlčania vznesenou navrhovateľom.

Ku zvyšnej časti eventuálnej obrany súd uvádza, že tak ako navrhovateľ tak aj odporca počas konania uvádzali, že navrhovateľ voči nároku odporcu z faktúry č. XXXXXXXXXXXX vystavenej dňa 30.11.2004 na čiastku 10.956.980,10 Sk (363 705,11 EUR) započítal svoje nároky na provízie z bártrovej reklamy (podanie odporcu zo dňa 25.11.2013, list navrhovateľa zo dňa 5. apríla 2005, prednes právneho zástupcu odporcu na pojednávaní dňa 30.11.2015). Medzi účastníkmi nebolo sporné, že zápočty zo strany navrhovateľa boli vykonané do celej výšky fakturovaných súm podľa faktúr uvedených vo výpovedi zmluvy o výhradnom obchodnom zastúpení s výnimkou faktúry č. XXXXXXXXXXXX, ktorej oprávnenosť navrhovateľ nikdy neuznal, teda aj do celej výšky faktúry č. XXXXXXXXXXXX, ktorá skutočnosť je súdu známa aj z jeho činnosti zo spisu 32Cb 521/2005. Pri posúdení tohto započítania súd opätovne, súc viazaný predmetným rozsudkom ESLP, posúdil oprávnenosť nároku odporcu na provízie z bártrových obchodov, pričom dospel k záveru, že za súčasného právneho vzťahu, keď ESLP skonštatoval, že neexistovali žiadne dôvody na znovuotvorenie veci rozhodnutej s účinkami res iudicata, z viazanosti súdu týmto rozhodnutím vyplýva aj fakt, že súd musí rešpektovať právne názory vyslovené v zrušených rozsudkoch, ktorých revízia bola nezákonná a prinavrátiť navrhovateľovi také hmotnoprávne postavenie aké mal pred vydaním rozsudku NS SR o mimoriadnom dovolaní. Z uvedeného vyplýva aj skutočnosť, že tu existoval a existuje nárok navrhovateľa na províziu z bártrových obchodov, tak ako bol konštatovaný v rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 14.5.2007 sp. zn. 28 Cb 361/2006-593 a Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.11.2007, č. k. 3 Cob 160/2007-6, ktorý na str. 6 rozsudku vyslovene uvádza „Odvolací súd sa plne stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že žalobcovi vznikol nárok na provízie i z tzv. bartrových obchodov.“ Z tohto právneho záveru potom priamo vyplýva zákonný postup navrhovateľa pri započítavaní svojich pohľadávok na províziu z bartrových plnení voči pohľadávkam odporcu. Iné posúdenie právnych vzťahov medzi navrhovateľom a odporcom by znamenalo opätovné porušenie základných ľudských práv navrhovateľa, nakoľko v tomto prípade neexistoval žiaden dôvod na to, aby boli vzájomné práva a povinnosti určené rozsudkami s platnosťou res iudicata revidované. Nakoľko odporca v tomto konaní zápočty spochybňoval iba čo do podstaty, súd konštatuje oprávnenosť zápočtov navrhovateľa a tým aj neexistenciu nároku navrhovateľa z faktúry č. XXXXXXXXXXXX uplatneného v rámci eventuálnej obrany.

Ohľadom uplatneného nároku navrhovateľa na úrok z omeškania súd postupoval podľa § 340 Obchodného zákonníka podľa ktorého ods. 1 je dlžník povinný záväzok splniť v čase určenom v zmluve. Podľa ods. 2 ak čas plnenia nie je v zmluve určený, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie záväzku ihneď po uzavretí zmluvy a dlžník je povinný záväzok splniť bez zbytočného odkladu po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal.

Povinnosť platiť úroky z omeškania vzniká pri omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti a to priamo zo zákona, bez ohľadu na zavinenie teda dôvodu meškania s plnením peňažného záväzku. Výšku úroku z omeškania si strany môžu zmluvne dohodnúť a ak taká dohoda neexistuje platí pre výšku úroku z omeškania ust. § 369 Obchodného zákonníka.

V danom prípade ani výška úroku z omeškania ani ich splatnosť nebola pre prípad odstúpného podľa § 669 Obchodného zákonníka zmluvne dohodnutá.

Odporca bol preto povinný platiť odstúpné po skončení zmluvy a zároveň po výzve navrhovateľa, a to v lehote bez zbytočného odkladu od výzvy (ak by nebola stanovená iná lehota zo strany navrhovateľa).

Navrhovateľ vyzval odporcu na uhradenie odstúpného v liste zo dňa 5.12.2005, pričom táto výzva bola podľa tvrdenia navrhovateľ doručená odporcovi dňa 8.12.2005 a v nej bola stanovená lehota na uhradenie odstúpného na deň nasledujúci po doručení výzvy. Odo dňa 9.12.2006 je teda odporca so zaplatením odstúpného v omeškaní.

Výšku úroku z omeškania súd určil podľa ust. § 369 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v platnom znení v čase vzniku omeškania (§ 768f a § 768k Obchodného zákonníka), podľa ktorého ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatenej sumy úroky z omeškania určené v zmluve, inak o 10 % vyššie, než je základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska uplatňovaná pred prvým kalendárnym dňom kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu. Základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska platná v prvý kalendárny deň kalendárneho polroka sa použije počas celého tohto polroka.

Odporca je so zaplatením odstúpného v omeškaní od 9.12.2005. Základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska uplatňovaná pred prvým dňom kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu, a ktorá bola zároveň platná od prvého kalendárneho dňa takto určeného polroka je tak ako uviedol navrhovateľ vo výške 4 %. K tejto sadzbe súd pripočítal 10 % v súlade s § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a priznal navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 14 %.

O návrhu odporcu na zloženie preddavku na trovy konania navrhovateľom v zmysle § 141a O.s.p. zo dňa 27.05.2015 súd rozhodol tak, že tento návrh zamietol. Na vyhovie toľmu návrhu neboli splnené zákonom vyžadované kumulované podmienky, ktorými sú nesplnenie predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 O.s.p. navrhovateľom v celom rozsahu a uplatňovanie práva na zaplatenie peňažnej sumy prevyšujúcej 400-násobok životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu. Zatiaľ čo podmienka výšky uplatňovaného práva na zaplatenie peňažnej sumy u navrhovateľa splnená bola, u navrhovateľa nebola splnená podmienka nenaplnenia podmienok pre oslobodenie od súdnych poplatkov. Ako je uvedené vyššie súd na základe žiadosti navrhovateľa a predloženia príslušných dokladov uznesením zo dňa 1.10.2014 priznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov v tomto konaní v plnom rozsahu. Za danej situácie nemohol súd o návrhu na zloženie preddavku na trovy konania rozhodnúť inak, ako tento návrh zamietnuť. Navyše súd rovnako ako navrhovateľ zastáva názor, že prípadné rozhodnutie o povinnosti zložiť odporcom navrhovaný preddavok za situácie, kedy navrhovateľ objektívne nie je schopný tento preddavok zložiť, môže mať po oboznámení sa súdu s rozsudkom ESLP zo dňa 09.06.2015, č. 42533/11 vo veci PSMA, spol. s r.o. proti SR (sťažnosť č. 42533/11) povahu rozhodnutia, ktorým sa marí výkon predmetného rozsudku ESLP, ktorý je pre štát záväzný a ktorý je štát povinný vykonať o.i. odstránením pretrvávajúcich negatívnych následkov vo vzťahu k sťažovateľovi navrátením navrhovateľa do situácie, v ktorej sa nachádzal pred porušením jej práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v jeho prospech na základe mimoriadneho opravného prostriedku. Pokiaľ ide o možnosť rozhodnutia o návrhu na zloženie preddavku spolu s rozhodnutím o veci samej, súd konštatuje, že O.s.p. taký postup súdu nevyklučuje a tento postup je plne v súlade so zásadou prejednávania veci bez zbytočných prieťahov. Vo veci možnosti podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu o návrhu na zloženie preddavku súd zastáva názor, že odvolanie proti takému rozhodnutiu nie je prípustné, a to bez ohľadu či bolo návrhu vyhovie a takáto povinnosť uložená alebo bol návrh zamietnutý (viď uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 313/2013).

Návrh na spojenie veci s vecou vedenou pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 32Cb 521/2005 zamietol z dôvodu, že uvedený postup považoval za neúčelný, v rozpore s ústavným právom účastníkov

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. V tejto veci už súd rozhodoval o návrhu odporcu na prerušenie konania, ktorému nevyhovel, ktoré rozhodnutie v rámci odvolacieho konania preskúmal aj odvolací súd, ktorý vo svojom uznesení 2Cob/164/2014-782 zo dňa 7.10.2014 dospel k záveru, že v každom konaní sa bude musieť súd zaoberať aj ďalšími skutočnosťami ako je platnosť výpovede, ktoré majú vplyv na dôvodnosť a výšku žalovaných nárokov, vykonávať ďalšie dôkazy vzhľadom na rozdielne právne tituly. Odvolací súd skonštatoval, že je na mieste, aby súd v tomto konaní pokračoval samostatne, aby nevznikli zbytočné prietahy. Samostatný postup v tomto konaní je namieste aj z dôvodu existencie rozhodnutia ESLP v tomto konaní a potrebu jeho výkonu, preto súd nepovažoval spojenie veci za vhodné a účelné.

O náhrade trov konania vo veci samej súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ak mal účastník vo veci plný úspech má voči druhému účastníkovi právo na náhradu trov konania.

Navrhovateľ bol v konaní plne úspešný, preto má proti odporcovi právo na náhradu trov konania. Navrhovateľovi vznikli v konaní trovy v zaplatenom súdnom poplatku vo výške 33.193,92 EUR (1.000.000,- Sk) a právnom zastúpení advokátom JUDr. Jozefom Mészárosom, ktorý trovy právneho zastúpenia špecifikoval v podaní zo dňa 1.12.2015 takto:

1. prevzatie a príprava dňa 27.3.2006 2.159,57 EUR + 5,44 EUR rež. paušál
 2. návrh na zač. konania dňa 1.6.2006 2.159,57 EUR + 5,44 EUR rež. paušál
 3. účasť na pojednávaní dňa 13.4.2006 2.159,57 EUR + 5,91 EUR rež. paušál
 4. účasť na nemeritór. pojed. dňa 27.4.2007 (1/4 odmeny) 539,89 EUR + 5,91 EUR rež. paušál
 5. účasť na pojednávaní dňa 14.5.2007 v trvaní 3 hod. 40 min. 2x odmena 2.159,57 + 5,91 EUR rež. paušál
 6. Vyjadrenie k odvolaniu dňa 14.08.2007 2.159,57 EUR + 5,91 EUR rež. paušál
 7. Zastupovanie na meritórnom pojednávaní na KS BA dňa 28.11.2007 2.159,57 EUR + 5,91 EUR rež. paušál
 8. vyjadrenie k mimoriadnemu dovolaniu dňa 21.11.2008 2.159,57 EUR + 6,31 EUR rež. paušál
 9. Doplnenie vyjadrenia k mimoriadnemu dovolaniu dňa 02.02.2009 2.159,57 EUR + 6,95 EUR rež. paušál
 10. Doplnenie vyjadrenia k mimoriadnemu dovolaniu dňa 03.09.2009 2.159,57 + 6,95 EUR rež. paušál
 11. Zastupovanie na nemeritórnom pojednávaní dňa 20.05.2013 (1/4 odmeny) 539,89 EUR + 7,81 EUR rež. paušál
 12. Zastupovanie na nemeritórnom pojednávaní dňa 28.11.2013 (1/4 odmeny) 539,89 EUR + 7,81 EUR rež. paušál
 13. Vyjadrenie vo veci samej dňa 11.06.2014 2.159,57 EUR + 8,04 EUR rež. paušál
 14. Vyjadrenie k odvolaniu nie vo veci samej dňa 31.07.2014 (1/2 tar. Odmeny) 1.079,79 EUR + 8,04 EUR rež. paušál
 15. Zastupovanie na meritórnom pojednávaní dňa 28.05.2015 2.159,57 EUR + 8,39 EUR rež. paušál
 16. Rokovanie s klientom dňa 28.05.2015 2.159,57 + 8,39 EUR rež. paušál
 17. Vyjadrenie vo veci zloženia preddavku a návrh vo veci samej dňa 23.09.2015 2.159,57 + 8,39 EUR rež. paušál
 18. Zastupovanie na meritórnom pojednávaní dňa 30.11.2015 4.319,14 + 8,39 EUR rež. paušál
- Spolu odmena bez DPH 37.378,48 EUR + 20 % DPH z odmeny 7.475,70 EUR
Spolu odmena + DPH 44.854,18 EUR.

Právny zástupca predložil súdu kópiu osvedčenia o registrácii pre daň z pridanej hodnoty odo dňa 24.3.2004. Výšku odmeny za jeden úkon právnej pomoci právny zástupca navrhovateľa určil podľa vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. z hodnoty predmetu konania na odmenu vo výške 2.159,57 EUR.

Súd vyššie uvedené trovy konania navrhovateľa posúdil a dospel k záveru, že mu ich prizná v celom rozsahu. Špecifikované trovy konania preukázateľne zodpovedajú hotovým výdavkom navrhovateľa v konaní - uhradený súdny poplatok za návrh a trovy právneho zastúpenia zodpovedajú ustanoveniam vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z., O.s.p., ako aj obsahu spisu, teda preukázateľne účelne vynaloženým trovám účastníka za vykonané úkony právnej pomoci. Súd teda priznal navrhovateľovi náhradu trov konania celkom vo výške 78.048,10 EUR. Priznanú náhradu trov konania je odporca podľa § 149 ods. 1 O.s.p. povinný platiť k rukám právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Mészároša.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje, a to v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O.s.p. (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané - každý rovnopis vlastnou rukou, pri právnických osobách opatrený popisom osoby oprávnenej konať za subjekt, ako aj odtlačkom pečiatky a datované) tiež uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na výkon rozhodnutia alebo na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. v platnom znení).